

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 58

27 kwietnia 2015

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2015/C 138/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2015/C 138/02

Sprawa C-463/12: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret – Dania) – Copydan Båndkopi/Nokia Danmark A/S [Odesłanie prejudycjalne — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 5 ust. 2 lit. b) i art. 6 — Prawo do zwielokrotniania — Wyjątek — Kopie na użytek prywatny — Zwielokrotnienia dokonywane za pomocą kart pamięci do telefonów komórkowych — Godziwa rekompensata — Opłata reprograficzna — Równość traktowania — Zwrot opłaty — Niewielka szkoda]. 2

2015/C 138/03

Sprawy połączone C-93/13 P i C-123/13 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 5 marca 2015 r. – Komisja Europejska/Versalis SpA, dawniej Polimeri Europa SpA, Eni SpA oraz Versalis SpA, dawniej Polimeri Europa SpA, Eni SpA/Komisja Europejska (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek kauczuku chloroprenowego — Następstwo podmiotów produkcyjnych — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Grzywny — Powrót do naruszenia — Nieograniczone prawo orzekania). 4

2015/C 138/04	Sprawa C-143/13: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Cluj – Rumunia) – Bogdan Matei, Ioana Ofelia Matei/SC Volksbank România SA (Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach zawieranych między przedsiębiorcą a konsumentem — Artykuł 4 ust. 2 — Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych — Wyłączenie warunków dotyczących określenia głównego przedmiotu umowy lub stosowności ceny albo wynagrodzenia w zakresie, w jakim warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem — Warunki określające „prowizję od ryzyka” pobieraną przez kredytodawcę i umożliwiające mu pod określonymi warunkami jednostronną zmianę stopy oprocentowania)	4
2015/C 138/05	Sprawy połączone C-144/13, C-154/13 i C-160/13: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – VDP Dental Laboratory NV/Staatssecretaris van Financiën (C-144/13), Staatssecretaris van Financiën/X BV (C-154/13), Nobel Biocare Nederland BV (C-160/13) (Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Odliczenia — Zwolnienia — Dostawa protez dentystycznych)	5
2015/C 138/06	Sprawa C-343/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho de Leiria – Portugalia) – Modelo Continente Hipermercados SA/Autoridade Para As Condições de Trabalho – Centro Local do Lis (ACT) (Odesłanie prejudycjalne — System łączenia się spółek akcyjnych — Dyrektywa 78/855/EWG — Połączenie poprzez przejęcie — Artykuł 19 — Skutki — Przeniesienie wszystkich aktywów i wszystkich pasywów spółki przejmowanej na spółkę przejmującą — Wykroczenie popełnione przez spółkę przejmowaną przed połączeniem — Stwierdzenie wykroczenia decyzją administracyjną wydaną po tym połączeniu — Prawo krajowe — Przeniesienie odpowiedzialności za wykroczenia spółki przejmowanej — Dopuszczalność)	6
2015/C 138/07	Sprawa C-359/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – B. Martens/Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ osób — Artykuł 20 TFUE i art. 21 TFUE — Obywatel państwa członkowskiego — Miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim — Studia w kraju lub terytorium zamorskim — Dalsze wypłacanie pomocy finansowej na pokrycie kosztów studiów — Wymóg zamieszkiwania przez „3 z 6 lat” — Ograniczenie — Względy uzasadniające)	6
2015/C 138/08	Sprawa C-472/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Verwaltungsgericht München – Niemcy) – Andre Lawrence Shepherd/Bundesrepublik Deutschland [Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Azyl — Dyrektywa 2004/83/WE — Artykuł 9 ust. 2 lit. b), c) i e) — Minimalne normy dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców — Warunki uznania za uchodźcę — Akty prześladowania — Sankcje karne wobec żołnierza Stanów Zjednoczonych, który odmówił służby w Iraku]	7
2015/C 138/09	Sprawa C-479/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 marca 2015 r. – Komisja Europejska/ Republika Francuska (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek VAT — Stosowanie stawki obniżonej — Dostawa książek cyfrowych lub elektronicznych)	8
2015/C 138/10	Sprawa C-502/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 marca 2015 r. – Komisja Europejska/ Wielkie Księstwo Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek VAT — Stosowanie stawki obniżonej — Dostawa książek cyfrowych lub elektronicznych)	9

2015/C 138/11	Sprawy połączone C-503/13 i C-504/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Boston Scientific Medizintechnik GmbH/AOK Sachsen-Anhalt (C-503/13), Betriebskrankenkasse RWE (C-504/13) [Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Odpowiedzialność za produkty wadliwe — Dyrektywa 85/374/EWG — Artykuł 1, art. 6 ust. 1 i art. 9 akapit pierwszy lit. a) — Rozrusznik serca i wszczepialny kardiowerter-defibrylator serca — Zawodność produktu — Uszkodzenia ciała — Eksplantacja przypuszczalnie wadliwego produktu i wszczepienie innego — Zwrot kosztów operacji]	9
2015/C 138/12	Sprawa C-512/13: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – C. G. Sopora/Staatssecretaris van Financiën (Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Artykuł 45 TFUE — Równe traktowanie pracowników niebędących rezydentami — Korzyść podatkowa polegająca na zwolnieniu zwrotów kosztów wypłacanych przez pracodawcę — Korzyść przyznawana w formie ryczałtu — Pracownicy pochodzący z państwa członkowskiego innego niż to, w którym znajduje się miejsce pracy — Wymóg zamieszkania w określonej odległości od granicy państwa członkowskiego miejsca pracy)	10
2015/C 138/13	Sprawa C-515/13: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret – Dania) – Ingeniørforeningen i Danmark, działające w imieniu Poula Landina/Tekniq, działająca w imieniu ENCO A/S – VVS (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 2 ust. 1 i ust. 2 lit. a) — Artykuł 6 ust. 1 — Odmienne traktowanie ze względu na wiek — Uregulowanie krajowe przewidujące niewypłacanie odpraw z tytułu zwolnienia pracownikom uprawnionym z chwilą odejścia do emerytury w ramach powszechnego systemu emerytalnego)	11
2015/C 138/14	Sprawa C-534/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare i in./Fipa Group srl, Tws Automation srl, Ivan srl (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 191 ust. 2 TFUE — Dyrektywa 2004/35/WE — Odpowiedzialność za środowisko naturalne — Przepisy krajowe nieprzewidujące możliwości nałożenia przez administrację na właścicieli zanieczyszczonych nieruchomości, którzy nie przyczynili się do tego zanieczyszczenia, obowiązku wykonania środków zapobiegawczych i zaradczych i przewidujące tylko obowiązek zwrotu kosztów działań podjętych przez administrację — Zgodność z zasadami „zanieczyszczający płaci”, ostrożności, działania zapobiegawczego, naprawiania szkody w pierwszym rzędzie u źródła)	12
2015/C 138/15	Sprawa C-547/13: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 4 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez l'Administratīvā rajona tiesa – Łotwa) – SIA „Oliver Medical”/Valsts ieņēmumu dienests [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Pozycje 8543, 9018 i 9019 — Urządzenia laserowe i ultradźwiękowe, a także ich części i akcesoria]	12
2015/C 138/16	Sprawa C-553/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohtu – Estonia) – Tallinna Ettevõtlusamet/Statoil Fuel & Retail Eesti AS (Odesłanie prejudycjalne — Podatki pośrednie — Podatki akcyzowe — Dyrektywa 2008/118/WE — Artykuł 1 ust. 2 — Paliwo płynne objęte podatkiem akcyzowym — Podatek od sprzedaży detalicznej — Pojęcie „szczególnego celu” — Upřednie przydzielenie wpływów z podatku — Organizacja transportu publicznego na obszarze miasta)	13
2015/C 138/17	Sprawa C-559/13: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt Dortmund-Unna/Josef Grünewald (Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ kapitału — Podatki bezpośrednie — Podatek dochodowy — Możliwość odliczenia świadczeń opiekuńczych wypłacanych w zamian za darowiznę w ramach antycypowanego spadkobrania — Wyłączenie w stosunku do podmiotów niebędących rezydentami)	14

2015/C 138/18	Sprawa C-564/13 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 lutego 2015 r. Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion/Komisja Europejska (Odwołanie — Artykuł 340 akapit pierwszy TFUE — Odpowiedzialność umowna Unii — Artykuł 272 TFUE — Klauzula arbitrażowa — Szósty program ramowy dotyczący badań, rozwoju technologicznego i prezentacji — Umowy dotyczące projektów Ontogov, FIT i RACWeb — Koszty kwalifikowalne i kwoty wypłacone tytułem zaliczki przez Komisję — Powództwo o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa — Brak powstałego i aktualnego interesu prawnego)	15
2015/C 138/19	Sprawa C-585/13 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 5 marca 2015 r. – Europäisch-Iranische Handelsbank AG/Rada Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisja Europejska (Odwołanie — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Ograniczenia w zakresie przekazywania środków finansowych — Pomoc podmiotom figurującym w wykazie w uchyłaniu się od środków ograniczających lub w ich naruszaniu)	15
2015/C 138/20	Sprawa C-623/13: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Ministre de l'Économie et des Finances/Gérard de Ruyter [Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 4 — Przedmiotowy zakres stosowania — Daniny publiczne uiszczane od dochodów z majątku — Powszechna składka na zabezpieczenie społeczne — Składka na spłatę zadłużenia systemu zabezpieczenia społecznego — Składka socjalna — Składka uzupełniająca składkę socjalną — Uczestnictwo w finansowaniu obowiązkowych systemów zabezpieczenia społecznego — Bezpośredni i wystarczająco istotny związek z niektórymi działaniami zabezpieczenia społecznego]	16
2015/C 138/21	Sprawa C-667/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Comércio de Lisboa – Portugalia) – Estado português/Banco Privado Português SA w likwidacji, Massa Insolvente do Banco Privado Português SA w likwidacji (Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Gwarancja państwowa zabezpieczająca pożyczkę — Decyzja 2011/346/UE — Pytania dotyczące ważności — Dopuszczalność — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Uzasadnienie — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi — Artykuł 107 ust. 3 lit. b) TFUE — Poważne zaburzenia w gospodarce państwa członkowskiego).	17
2015/C 138/22	Sprawa C-691/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Les Laboratoires Servier SA/Ministre des affaires sociales et de la santé, Ministre de l'Économie et des Finances (Odesłanie prejudycjalne — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa 89/105/EWG — Artykuł 6 pkt 2 — Sporządzenie wykazu produktów leczniczych refundowanych przez kasy ubezpieczenia zdrowotnego — Zmiana warunków refundacji produktu leczniczego w związku z przedłużeniem jego wpisu do takiego wykazu — Obowiązek uzasadnienia).	17
2015/C 138/23	Sprawa C-6/14: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Wucher Helicopter GmbH, Euro-Aviation Versicherungs AG/Fridolin Santer [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 785/2004 — Przewoźnicy lotniczy i operatorzy statków powietrznych — Ubezpieczenia — Wymogi — Pojęcia „pasażera” i „członka załogi” — Śmigłowiec — Przewóz eksperta dokonującego detonacji lawin przy użyciu ładunku wybuchowego — Szkada poniesiona w czasie lotu w ramach pracy — Odszkodowanie]	18
2015/C 138/24	Sprawa C-41/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Christie's France SNC/Syndicat national des antiquaires (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/84/WE — Artykuł 1 — Własność intelektualna — Sprzedaż w drodze aukcji oryginalnych egzemplarzy dzieł sztuki — Prawo autora do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży oryginalnego egzemplarza dzieła — Osoba zobowiązana do zapłaty honorarium wynikającego z prawa do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży — Kupujący lub sprzedawca — Odstępstwo w drodze umowy)	19

2015/C 138/25	Sprawa C-43/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – ŠKO–ENERGO s. r. o./Odvolací finanční ředitelství (Odesłanie prejudycjalne — Ochrona warstwy ozonowej — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Metoda przydziału uprawnień — Przydział bezpłatnych uprawnień — Stosowanie do takiego przydziału podatku od darowizn).	19
2015/C 138/26	Sprawa C-104/14: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali/Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl – Federconsorzi, w postępowaniu układowym, Liquidazione giudiziale dei beni ceduti ai creditori della Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl – Federconsorzi (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 288 akapit trzeci TFUE — Zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych — Dyrektywa 2000/35/WE — Artykuły 2, 3 i 6 — Dyrektywa 2011/7/UE — Artykuły 2, 7 i 12 — Ustawodawstwo państwa członkowskiego, które może zmienić na niekorzyść wierzyciela państwa odsetki od wierzytelności wcześniejszej niż wymienione dyrektywy)	20
2015/C 138/27	Sprawa C-175/14: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Ralph Prankl (Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Dyrektywa 92/12/EWG — Ogólne warunki dotyczące wyrobów objętych podatkiem akcyzowym — Opodatkowanie towarów pochodzących z przemytu — Towary dopuszczone do konsumpcji w jednym państwie członkowskim i wysłane do innego państwa członkowskiego — Ustalenie właściwego państwa członkowskiego — Prawo państwa tranzytu do opodatkowania wspomnianych towarów)	21
2015/C 138/28	Sprawa C-178/14: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Vario Tek GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf (Odesłanie prejudycjalne — Unia celna i Wspólna taryfa celna — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja taryfowa — Pozycja 8525 80 — Kamery telewizyjne, kamery i aparaty cyfrowe oraz rejestrujące kamery wideo — Podpozycje 8525 80 91 i 8525 80 99 — Kamery wideo zamontowane w okularach sportowych — Funkcja „zoom optyczny” — Rejestracja plików pochodzących ze źródeł zewnętrznych)	21
2015/C 138/29	Sprawa C-220/14 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 5 marca 2014 r. – Ahmed Abdelaziz Ezz i in./Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska (Odwołanie — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom w związku z sytuacją w Egipcie — Zamrożenie funduszy osób, wobec których prowadzone jest postępowanie sądowe w sprawie sprzeniewierzenia funduszy państwowych — Konwencja Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji)	22
2015/C 138/30	Sprawa C-221/14 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 lutego 2015 r. – H/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej [Odwołanie — Uposażenie członków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej — Były członek Sądu do spraw Służby Publicznej — Wniosek o objęcie wspólnym systemem ubezpieczenia chorobowego (RCAM) — Decyzja — Odmowa — Środki odwoławcze — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność].	23
2015/C 138/31	Sprawa C-238/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 lutego 2015 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Pracownicy dorywczy realizujący spektakle — Kolejne umowy o pracę na czas określony — Klauzula 5 ust. 1 — Środki mające na celu zapobieżenie nadużywaniu kolejnych umów na czas określony — Pojęcie „obiektywnych powodów” uzasadniających takie umowy).	23

2015/C 138/32	Opinia 1/15: Wniosek o opinię przedstawiony przez Parlament Europejski trybie art. 218 ust. 11 TFUE	24
2015/C 138/33	Sprawa C-451/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Sofija (Bułgaria) w dniu 26 września 2014 r. – Rumjana Asenowa Petrus/Republika Bułgarii	24
2015/C 138/34	Sprawa C-512/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 3 września 2014 r. w sprawie T-686/13 Unibail/OHIM, wniesione w dniu 14 listopada 2014 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)	24
2015/C 138/35	Sprawa C-513/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 3 września 2014 r. w sprawie T-687/13 Unibail/OHIM, wniesione w dniu 14 listopada 2014 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)	25
2015/C 138/36	Sprawa C-595/14: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2014 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej.	26
2015/C 138/37	Sprawa C-11/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 13 stycznia 2015 r. – Český Rozhlas/Odvolací finanční ředitelství	26
2015/C 138/38	Sprawa C-24/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München (Niemcy) w dniu 21 stycznia 2015 r. – Josef Plöckl/Finanzamt Schrobenuhausen	27
2015/C 138/39	Sprawa C-27/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 22 stycznia 2015 r. – Pippo Pizzo/CRGT srl.	27
2015/C 138/40	Sprawa C-28/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 23 stycznia 2015 r. – Koninklijke KPN NV i in./Autoriteit Consument en Markt (ACM).	28
2015/C 138/41	Sprawa C-30/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 25 listopada 2014 r. w sprawie T-450/09 Simba Toys GmbH & Co. KG./Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 27 stycznia 2015 r. przez Simba Toys GmbH & Co. KG	29
2015/C 138/42	Sprawa C-37/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari (Włochy) w dniu 29 stycznia 2015 r. – Giacomo Bolasco di Gianni Bolasco S.a.s./Comune di Monastir, Equitalia Centro SpA.	31
2015/C 138/43	Sprawa C-41/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 2 lutego 2015 r. – Gerard Dowling, Pdraig McManus, Piotr Skoczylas, Scotchstone Capital Fund Limited/Minister for Finance	31
2015/C 138/44	Sprawa C-48/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 6 lutego 2015 r. – État belge – SPF Finances/ING International SA, następca prawny ING Dynamic SA	32
2015/C 138/45	Sprawa C-50/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 27 listopada 2014 r. w sprawie T-173/11, Kurt Hesse i Lutter & Partner GmbH/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 6 lutego 2015 r. przez Kurta Hessego	33

2015/C 138/46	Sprawa C-57/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 9 lutego 2015 r. – United Video Properties Inc./Telenet NV . . .	34
2015/C 138/47	Sprawa C-59/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Catanzaro (Włochy) w dniu 9 lutego 2015 r. – Esse Di Emme Costruzioni Srl/Tribunale Amministrativo Regionale della Calabria, Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze.	35
2015/C 138/48	Sprawa C-60/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 11 grudnia 2014 r. w sprawie T-476/12, Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 11 lutego 2015 r. przez Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH	35
2015/C 138/49	Sprawa C-63/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, ośrodek zamieszcowy w 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 12 lutego 2015 r. – Mehrdad Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.	36
2015/C 138/50	Sprawa C-64/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 12 lutego 2015 r. – BP Europa SE/Hauptzollamt Hamburg-Stadt . .	37
2015/C 138/51	Sprawa C-65/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy) w dniu 12 lutego 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Vitowi Santorowi.	38
2015/C 138/52	Sprawa C-66/15: Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka	38
2015/C 138/53	Sprawa C-69/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 16 lutego 2015 r. – Nutrivet D.O.O.E.L./Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség	39
2015/C 138/54	Sprawa C-75/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus (Finlandia) w dniu 19 lutego 2015 r. – Viiniverla Oy/Sosiaali- ja terveystalun lupa- ja valvontavirasto.	40
2015/C 138/55	Sprawa C-77/15 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 9 stycznia 2015 r. w sprawie T-409/14 Marcuccio/Unia Europejska i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 lutego 2015 r. przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej	41
2015/C 138/56	Sprawa C-81/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulis Epikrateias (Grecja) w dniu 20 lutego 2015 r. – Kapnoviomichania Karelia AE/Ypourgos Oikonomikon	42
2015/C 138/57	Sprawa C-95/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2014 r. w sprawie T-551/08, H & R ChemPharm GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 24 lutego 2015 r. przez H & R ChemPharm GmbH.	43
2015/C 138/58	Sprawa C-101/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2014 r. w sprawie T-72/09 Pilkington Group Limited i in./Komisja, wniesione w dniu 27 lutego 2015 r. przez Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH, Pilkington Italia SpA	45

Sąd

2015/C 138/59	Sprawy T-249/12 i T-269/12: Wyrok Sądu z dnia 12 marca 2015 r. – Vestel Iberia i Makro autoservicio mayorista/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Unia celna — Dokonanie retrospektywnego zaksięgowania i umorzenie należności celnych przywózowych — Barwne odbiorniki telewizyjne pochodzące z Turcji — Wniosek o umorzenie należności celnych złożony przez dwóch importerów — Odesłanie przez Komisję organów krajowych do decyzji dotyczącej innego importera — Artykuł 871 ust. 2 i 6 oraz art. 905 ust. 2 i 6 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	46
2015/C 138/60	Sprawa T-377/13: Wyrok Sądu z dnia 9 marca 2015 r. – ultra air/OHIM – Donaldson Filtration Deutschland (ultra.air ultrafilter) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy ultra.air ultrafilter — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009]	46
2015/C 138/61	Sprawa T-513/13: Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2015 r. – Braun Melsungen/OHIM (SafeSet) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego SafeSet — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 — Badanie stanu faktycznego z urzędu — Artykuł 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009]	47
2015/C 138/62	Sprawa T-257/14: Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2015 r. – Novomatic/OHIM – Berentzen Mally Marketing plus Services (BLACK JACK TM) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BLACK JACK TM — Wcześniejsze, słowny i graficzny, wspólnotowe znaki towarowe BLACK TRACK — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	48
2015/C 138/63	Sprawa T-392/12: Postanowienie Sądu z dnia 26 lutego 2015 r. – Lavazza/OHIM – Commercialunione prima (LAVAZZA A MODO MIO) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	48
2015/C 138/64	Sprawa T-251/13: Postanowienie Sądu z dnia 3 marca 2015 r. – Gemeente Nijmegen/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Pomoc udzielona przez gminę niderlandzką zawodowemu klubowi piłkarskiemu — Decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Środek pomocy wykonany w całości przed dniem przyjęcia decyzji — Dopuszczalność — Akt zaskarżalny)	49
2015/C 138/65	Sprawa T-431/13: Postanowienie Sądu z dnia 26 lutego 2015 r. – Métropole Gestion/OHIM – Metropol (METROPOL) (Wspólnotowy znak towarowy — Słowny znak towarowy METROPOL — Wniosek o unieważnienie prawa do znaku — Brak wniosku o przedłużenie rejestracji znaku towarowego — Wykreślenie znaku towarowego po wygaśnięciu prawa z rejestracji — Umorzenie postępowania)	49
2015/C 138/66	Sprawa T-473/13: Postanowienie Sądu z dnia 24 lutego 2015 r. – G-Star Raw/OHIM – PepsiCo (PEPSI RAW) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Cofnięcie zgłoszenia spornego znaku towarowego — Umorzenie postępowania)	50

2015/C 138/67	Sprawa T-233/14: Postanowienie Sądu z dnia 5 marca 2015 r. – Intesa Sanpaolo/OHIM (NEXTCARD) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego NEXTCARD — Częściowa odmowa rejestracji przez eksperta — Obowiązek uzasadnienia — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej).	51
2015/C 138/68	Sprawa T-833/14: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2014 r. – Søndagsavisen/Komisja	51
2015/C 138/69	Sprawa T-834/14: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2014 r. – Forbruger-Kontakt/Komisja.	52
2015/C 138/70	Sprawa T-52/15: Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2015 r. – Sharif University of Technology/Rada	52
2015/C 138/71	Sprawa T-59/15: Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2015 r. – Amitié/EACEA.	53
2015/C 138/72	Sprawa T-65/15: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2015 r. – TALANTON/Komisja	55
2015/C 138/73	Sprawa T-68/15: Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2015 r. – Scandlines Øresund i in./Komisja	56
2015/C 138/74	Sprawa T-72/15: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2015 r. – Hippler/Komisja.	57
2015/C 138/75	Sprawa T-86/15: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2015 r. – Aston Martin Lagonda/OHIM (Przedstawienie osłony chłodnicy umiejscowionej na przodzie pojazdu silnikowego)	58
2015/C 138/76	Sprawa T-87/15: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2015 r. – Aston Martin Lagonda/OHIM (Przedstawienie osłony chłodnicy umiejscowionej na przodzie pojazdu silnikowego)	59
2015/C 138/77	Sprawa T-88/15: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2014 r. – Aston Martin Lagonda/OHIM (Przedstawienie osłony chłodnicy)	59
2015/C 138/78	Sprawa T-98/15: Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2015 r. – Tubes Radiatori/OHIM – Antrax It (Grzejniki centralnego ogrzewania)	60
2015/C 138/79	Sprawa T-101/15: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2015 r. – Red Bull/OHIM – Optimum Mark (Przedstawienie kolorów niebieskiego i srebrnego)	61
2015/C 138/80	Sprawa T-102/05: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2015 r. – Red Bull/OHIM – Optimum Mark (Przedstawienie kolorów niebieskiego i srebrnego)	61
2015/C 138/81	Sprawa T-103/15: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2015 r. – Flabeg Deutschland/Komisja	62
2015/C 138/82	Sprawa T-108/15: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2015 r. – Bundesverband Glasindustrie i in./Komisja	63
2015/C 138/83	Sprawa T-109/15: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2015 r. – Saint-Gobain Isover G+H i in./Komisja	64
2015/C 138/84	Sprawa T-110/15: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2015 r. – International Management Group/Komisja	65
2015/C 138/85	Sprawa T-120/15: Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2015 r. – Proforec/Komisja	66
2015/C 138/86	Sprawa T-639/13: Postanowienie Sądu z dnia 2 marca 2015 r. – Watch TV/Rada	67
2015/C 138/87	Sprawa T-459/14: Postanowienie Sądu z dnia 4 marca 2015 r. – Messi Cuccittini/OHIM – Pires Freitas Campos (LEO)	67

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2015/C 138/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 127 z 20.4.2015

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 118 z 13.4.2015

Dz.U. C 107 z 30.3.2015

Dz.U. C 96 z 23.3.2015

Dz.U. C 89 z 16.3.2015

Dz.U. C 81 z 9.3.2015

Dz.U. C 73 z 2.3.2015

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret – Dania) – Copydan Båndkopi/Nokia Danmark A/S

(Sprawa C-463/12) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 5 ust. 2 lit. b) i art. 6 — Prawo do zwielokrotniania — Wyjątek — Kopie na użytek prywatny — Zwielokrotnienia dokonywane za pomocą kart pamięci do telefonów komórkowych — Godziwa rekompensata — Opłata reprograficzna — Równość traktowania — Zwrot opłaty — Niewielka szkoda]

(2015/C 138/02)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Copydan Båndkopi

Strona pozwana: Nokia Danmark A/S

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym nie stoi na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego, które przewiduje godziwą rekompensatę z tytułu wyjątku od prawa do zwielokrotniania dotyczącego kopii na użytek prywatny w związku z korzystaniem z wielofunkcyjnych nośników danych takich jak karty pamięci do telefonów komórkowych, niezależnie od tego, czy ich podstawową funkcją jest – lub nie jest – sporządzanie takich kopii, pod warunkiem że jedna z funkcji rzeczonych nośników, choćby drugorzędna, umożliwia posiadaczom tych nośników używanie ich we wskazanym celu. Natomiast podstawowy lub drugorzędny charakter tej funkcji oraz to, jak istotna jest zdolność danego nośnika do sporządzania kopii, mogą wpłynąć na wysokość należnej godziwej rekompensaty. W zakresie, w jakim szkoda poniesiona przez podmioty praw autorskich mogłaby zostać uznana za niewielką, udostępnienie wspomnianej funkcji może nie powodować powstania zobowiązania do zapłaty tej rekompensaty.
- 2) Artykuł 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29 nie stoi na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego, które przewiduje opłatę reprograficzną przeznaczoną na sfinansowanie godziwej rekompensaty z tytułu wyjątku od prawa do zwielokrotniania dotyczącego kopii na użytek prywatny w przypadku dostarczania nośników mogących służyć do zwielokrotniania na użytek prywatny, takich jak karty pamięci do telefonów komórkowych, jednak nie wprowadza tej opłaty w przypadku dostarczania komponentów przeznaczonych głównie do przechowywania kopii na użytek prywatny, takich jak pamięć wewnętrzna odtwarzaczy MP3, pod warunkiem że te poszczególne kategorie nośników i komponentów nie są porównywalne lub że różnica w ich traktowaniu jest uzasadniona, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

- 3) Artykuł 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego, które przewiduje obowiązek uiszczenia opłaty reprograficznej przeznaczonej na sfinansowanie godziwej rekompensaty z tytułu wyjątku od prawa do zwielokrotniania dotyczącego kopii na użytek prywatny przez producentów i importerów, którzy prowadzą sprzedaż kart pamięci do telefonów komórkowych na rzecz podmiotów profesjonalnych, mając świadomość, że karty te są przeznaczone do dalszej sprzedaży, nie wiedząc jednak, czy końcowi nabywcy owych kart są osobami prywatnymi czy podmiotami profesjonalnymi, pod warunkiem że:

- wprowadzenie takiego systemu jest uzasadnione trudnościami praktycznymi;
- podmioty zobowiązane do uiszczenia opłaty są zwolnione z tego obowiązku, w wypadku gdy dostarczają karty pamięci do telefonów komórkowych na rzecz osób innych niż osoby fizyczne w celach oczywiście niezwiązanych ze zwielokrotnianiem na użytek prywatny, przy czym zwolnienie to nie może być ograniczone do przypadków dostarczania wyłącznie na rzecz podmiotów profesjonalnych, które są zarejestrowane w organizacji zarządzającej omawianymi opłatami;
- wspomniany system przewiduje prawo do zwrotu opłaty reprograficznej, które jest skuteczne i nie czyni nadmiernie utrudnionym zwrotu uiszczonej opłaty, przy czym dopuszczalne jest, by zwrot ten był dokonywany jedynie na rzecz końcowego nabywcy karty pamięci, który w tym celu wystąpił z właściwym wnioskiem do wspomnianej organizacji.

- 4) Artykuł 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29 rozpatrywany w świetle motywu 35 tego aktu należy interpretować w ten sposób, że pozwala on państwom członkowskim na przewidzenie w pewnych wypadkach, które mieszczą się w zakresie stosowania wyjątku od prawa do zwielokrotniania dotyczącego kopii na użytek prywatny, zwolnienia z zapłaty godziwej rekompensaty z tytułu tego wyjątku, pod warunkiem że szkoda poniesiona przez podmioty praw będzie w takim wypadku niewielka. Do kompetencji tych państw członkowskich należy określenie progu takiej szkody, przy czym ów próg musi być stosowany w szczególności zgodnie z zasadą równego traktowania.
- 5) Dyrektywę 2001/29 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy państwo członkowskie zdecydowało się na podstawie art. 5 ust. 2 tej dyrektywy na wyłączenie w ramach przedmiotowego zakresu stosowania tego przepisu wszelkiego prawa podmiotów praw autorskich do zezwalania na zwielokrotnianie ich utworów na użytek prywatny, udzielona przez podmiot praw autorskich zgoda na korzystanie z plików zawierających ich utwory nie może mieć wpływu na obowiązek godziwej rekompensaty z tytułu wyjątku od prawa do zwielokrotniania dotyczącego czynności zwielokrotnienia dokonanych za pomocą tych plików zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. b) wspomnianej dyrektywy i nie może sama w sobie prowadzić do powstania obowiązku zapłaty przez użytkownika danych plików jakiegokolwiek wynagrodzenia na rzecz tego podmiotu praw autorskich.
- 6) Zastosowanie środków technologicznych, o których mowa w art. 6 dyrektywy 2001/29, w stosunku do narzędzi używanych do zwielokrotniania chronionych utworów, takich jak DVD, CD, odtwarzacze MP3 lub komputery, nie może mieć wpływu na godziwą rekompensatę należną z tytułu wyjątku od prawa do zwielokrotniania dotyczącego kopii na użytek prywatny sporządzonych za pomocą takich narzędzi. Jednak zastosowanie owych środków może mieć wpływ na konkretną wysokość tej rekompensaty.
- 7) Dyrektywa 2001/29 stoi na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowemu, które przewiduje godziwą rekompensatę z tytułu wyjątku od prawa do zwielokrotniania dotyczącego kopii sporządzonych z nielegalnych źródeł, a mianowicie z chronionych utworów, które zostały podane do publicznej wiadomości bez zgody podmiotów praw autorskich.
- 8) Dyrektywa 2001/29 nie stoi na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego przewidującego godziwą rekompensatę z tytułu wyjątku od prawa do zwielokrotniania dotyczącego kopii chronionych utworów, które są sporządzane przez osobę fizyczną z lub za pomocą narzędzia należącego do osoby trzeciej.

(¹) Dz.U. C 399 z 22.12.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 5 marca 2015 r. – Komisja Europejska/Versalis SpA, dawniej Polimeri Europa SpA, Eni SpA oraz Versalis SpA, dawniej Polimeri Europa SpA, Eni SpA/Komisja Europejska

(Sprawy połączone C-93/13 P i C-123/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek kauczuku chloroprenowego — Następstwo podmiotów produkcyjnych — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Grzywny — Powrót do naruszenia — Nieograniczone prawo orzekania)

(2015/C 138/03)

Język postępowania: włoski

Strony

(C-93/13 P)

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, G. Conte i R. Striani, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Versalis SpA, dawniej Polimeri Europa SpA, Eni SpA (przedstawiciele: M. Siragusa, G.M. Roberti, F. Moretti, I. Perego, F. Cannizzaro, A. Bardanzellu, D. Durante i V. Laroccia, avvocati)

(C-123/13 P)

Wnoszący odwołanie: Versalis SpA, dawniej Polimeri Europa SpA, Eni SpA (przedstawiciele: M. Siragusa, G.M. Roberti, F. Moretti, I. Perego, F. Cannizzaro, A. Bardanzellu, D. Durante i V. Laroccia, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, G. Conte i R. Striani, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie w sprawie C-93/13 P zostaje oddalone, zaś odwołanie w sprawie C-123/13 P zostaje w części odrzucone, a w części oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z odwołaniem w sprawie C-93/13 P.
- 3) Versalis SpA i Eni SpA zostają obciążone kosztami postępowania związanymi z odwołaniem w sprawie C-123/13 P.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 20.4.2013.
Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Cluj – Rumunia) – Bogdan Matei, Ioana Ofelia Matei/SC Volksbank România SA

(Sprawa C-143/13) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach zawieranych między przedsiębiorcą a konsumentem — Artykuł 4 ust. 2 — Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych — Wylączenie warunków dotyczących określenia głównego przedmiotu umowy lub stosowności ceny albo wynagrodzenia w zakresie, w jakim warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem — Warunki określające „prowizję od ryzyka” pobieraną przez kredytodawcę i umożliwiające mu pod określonymi warunkami jednostronną zmianę stopy oprocentowania)

(2015/C 138/04)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bogdan Matei, Ioana Ofelia Matei

Strona pozwana: SC Volksbank România SA

Sentencja

Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich, jak będące przedmiotem postępowania głównego, wyrażenia „określenie głównego przedmiotu umowy” i „relacja ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług” nie obejmują co do zasady wymienionych w zawieranych między przedsiębiorcą a konsumentem umowach o kredyt rodzajów warunków, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, które z jednej strony umożliwiają kredytodawcy pod określonymi warunkami jednostronną zmianę stopy oprocentowania, a z drugiej strony przewidują pobieraną przez niego „prowizję od ryzyka”. Do sądu odsyłającego należy jednak ustalenie tego zakwalifikowania wspomnianych warunków umownych w świetle charakteru, ogólnej systematyki i postanowień rozpatrywanych umów, a także kontekstu prawnego i faktycznego, w jaki wpisują się te umowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – VDP Dental Laboratory NV/Staatssecretaris van Financiën (C-144/13), Staatssecretaris van Financiën/X BV (C-154/13), Nobel Biocare Nederland BV (C-160/13)

(Sprawy połączone C-144/13, C-154/13 i C-160/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Odliczenia — Zwolnienia — Dostawa protez dentystycznych)

(2015/C 138/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VDP Dental Laboratory NV (C-144/13), Staatssecretaris van Financiën (C-154/13, C-160/13)

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën (C-144/13), X BV (C-154/13), Nobel Biocare Nederland BV (C-160/13)

Sentencja

- 1) Artykuł 168 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2007/75/WE z dnia 20 grudnia 2007 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że jeżeli zwolnienie z podatku od wartości dodanej przewidziane przez prawo krajowe jest sprzeczne z dyrektywą 2006/112, zmienioną dyrektywą 2007/75, wspomniany art. 168 nie zezwala podatnikowi na korzystanie z tego zwolnienia przy jednoczesnym korzystaniu z prawa do odliczenia.
- 2) Artykuł 140 lit. a) i b) oraz art. 143 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2007/75, powinny być interpretowane w ten sposób, że przewidziane przez nie zwolnienie z podatku od wartości dodanej ma zastosowanie do wewnątrzwspólnotowego nabycia i ostatecznego przywozu protez dentystycznych dostarczanych przez dentystów i techników dentystycznych, jeżeli państwo członkowskie dostawy lub przywozu nie wdrożyło uregulowania przejściowego przewidzianego w art. 370 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2007/75.

- 3) Artykuł 140 lit. a) i b) dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2007/75, powinien być interpretowany w ten sposób, że zwolnienie z podatku od wartości dodanej przewidziane w tym przepisie ma zastosowanie również w przypadku, w którym wewnątrzwspólnotowe nabycie protez dentystycznych pochodzi z państwa członkowskiego, które wdrożyło derogacyjny i przejściowy system przewidziany w art. 370 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 22.6.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho de Leiria – Portugalia) – Modelo Continente Hipermercados SA/Autoridade Para As Condições de Trabalho – Centro Local do Lis (ACT)

(Sprawa C-343/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — System łączenia się spółek akcyjnych — Dyrektywa 78/855/EWG — Połączenie poprzez przejęcie — Artykuł 19 — Skutki — Przeniesienie wszystkich aktywów i wszystkich pasywów spółki przejmowanej na spółkę przejmującą — Wykroczenie popełnione przez spółkę przejmowaną przed połączeniem — Stwierdzenie wykroczenia decyzją administracyjną wydaną po tym połączeniu — Prawo krajowe — Przeniesienie odpowiedzialności za wykroczenia spółki przejmowanej — Dopuszczalność)

(2015/C 138/06)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal do Trabalho de Leiria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Modelo Continente Hipermercados SA

Strona pozwana: Autoridade Para As Condições de Trabalho – Centro Local do Lis (ACT)

Sentencja

Artykuł 19 ust. 1 trzeciej dyrektywy Rady 78/855/EWG z dnia 9 października 1978 r., wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) traktatu, dotyczącej łączenia się spółek akcyjnych, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/109/WE z dnia 16 września 2009 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że „połączenie przez przejęcie” w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej dyrektywy powoduje przeniesienie na spółkę przejmującą obowiązku zapłaty grzywny nałożonej ostateczną decyzją po tym połączeniu za wykroczenia w świetle prawa pracy popełnione przez spółkę przejmowaną przed wspomnianym połączeniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Nederlandy) – B. Martens/Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

(Sprawa C-359/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ osób — Artykuł 20 TFUE i art. 21 TFUE — Obywatel państwa członkowskiego — Miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim — Studia w kraju lub terytorium zamorskim — Dalsze wypłacanie pomocy finansowej na pokrycie kosztów studiów — Wymóg zamieszkiwania przez „3 z 6 lat” — Ograniczenie — Względy uzasadniające)

(2015/C 138/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B. Martens

Strona pozwana: Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

Sentencja

Wykładni art. 20 TFUE i 21 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które uzależnia dalsze wypłacanie pomocy finansowej na pokrycie kosztów studiów poza terytorium tego państwa od spełnienia przez studenta ubiegającego się o taką pomoc wymogu zamieszkiwania w tym państwie przez przynajmniej trzy lata w okresie sześciu lat poprzedzających zapisanie się przez niego na te studia.

(¹) Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Verwaltungsgericht München – Niemcy) – Andre Lawrence Shepherd/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-472/13) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Azyl — Dyrektywa 2004/83/WE — Artykuł 9 ust. 2 lit. b), c) i e) — Minimalne normy dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców — Warunki uznania za uchodźcę — Akty prześladowania — Sankcje karne wobec żołnierza Stanów Zjednoczonych, który odmówił służby w Iraku]

(2015/C 138/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerisches Verwaltungsgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andre Lawrence Shepherd

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

1) Przepisy art. 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony, należy interpretować w ten sposób, że:

- obejmują one wszystkich członków personelu wojskowego, w konsekwencji również członków personelu logistycznego lub pomocniczego;
- obejmują one sytuację, w której odbywana służba wojskowa sama w sobie pociągałaby za sobą, w określonym konflikcie, popełnianie zbrodni wojennych, w tym sytuację, gdy osoba ubiegająca się o przyznanie statusu uchodźcy uczestniczyłaby jedynie pośrednio w popełnianiu takich zbrodni, jeżeli poprzez wykonywanie swoich zadań dostarczałaby, z racjonalnym prawdopodobieństwem, niezbędne wsparcie w ich przygotowywaniu lub dokonywaniu;
- obejmują one nie tylko sytuację, w których zostało wykazane, że zbrodnie wojenne już zostały popełnione lub mogą podlegać osądowi Międzynarodowego Trybunału Karnego, ale także sytuację, gdy osoba ubiegająca się o przyznanie statusu uchodźcy jest w stanie wykazać, że popełnienie takich zbrodni jest wysoce prawdopodobne;

- ocena faktów dla celów zakwalifikowania sytuacji określonej służby, której przeprowadzanie należy wyłącznie do organów krajowych pod kontrolą sądu, powinna opierać się na łańcuchu poszlak mogącym doprowadzić, w świetle ogółu okoliczności danej sprawy, w szczególności związanych z odpowiednimi faktami dotyczącymi państwa pochodzenia w czasie rozpoznawania wniosku, jak również z indywidualną sytuacją i uwarunkowaniami osobistymi wnioskodawcy, do wykazania, że sytuacja tej służby uprawdopodobnia popełnianie podnoszonych zbrodni wojennych;
 - okoliczności, że interwencja wojskowa została rozpoczęta na podstawie mandatu Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych lub na podstawie zgody wspólnoty międzynarodowej oraz że państwo lub państwa prowadzące operacje karzą zbrodnie wojenne, powinny być brane pod uwagę w trakcie oceny, której przeprowadzenie należy do organów krajowych; oraz
 - odmowa pełnienia służby wojskowej powinna stanowić jedyny środek umożliwiający osobie ubiegającej się o przyznanie statusu uchodźcy uniknięcie udziału w podnoszonych zbrodniach wojennych, a w konsekwencji jeżeli osoba ta nie skorzystała z procedury mającej na celu uzyskanie statusu osoby odmawiającej działania sprzecznego z własnym sumieniem, to taka okoliczność wyklucza wszelką ochronę na mocy art. 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2004/83, chyba że osoba ta udowodni, że żadna procedura tego rodzaju nie była dostępna w jej konkretnej sytuacji.
- 2) Przepisy art. 9 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 2004/83 należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym nie wydaje się, by środki grożące żołnierzowi z powodu odmowy pełnienia służby, takie jak skazanie na karę pozbawienia wolności lub wydalenie ze służby, mogły zostać uznane, w świetle wykonywania przez zainteresowane państwo jego uzasadnionego prawa do utrzymywania sił zbrojnych, za do tego stopnia nieproporcjonalne lub dyskryminujące, by zaliczyć je do aktów prześladowania, o których mowa w tych przepisach. Dokonanie stosownych ustaleń należy jednak do organów krajowych.

(¹) Dz.U. C 336 z 16.11.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 marca 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Francuska

(Sprawa C-479/13) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek VAT — Stosowanie stawki obniżonej — Dostawa książek cyfrowych lub elektronicznych)

(2015/C 138/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Soulay oraz F. Dintilhac, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas i J. S. Pilczner, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Belgii (przedstawiciele: M. Jacobs oraz J. C. Halleux, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Stosując stawkę obniżoną podatku od wartości dodanej do dostawy książek cyfrowych lub elektronicznych Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy art. 96 i 98 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/88/UE z dnia 7 grudnia 2010 r., w związku z załącznikami II i III do rzeczony dyrektywy i rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającym środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112.

- 2) Republika Francuska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Królestwo Belgii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 marca 2015 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga

(Sprawa C-502/13) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek VAT — Stosowanie stawki obniżonej — Dostawa książek cyfrowych lub elektronicznych)

(2015/C 138/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Soulay oraz F. Dintilhac, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Chatziioakeimidou i A. de Gregorio Merino, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciel: D. Holderer, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Belgii (przedstawiciele: M. Jacobs oraz J. C. Halleux, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Stosując stawkę podatku od wartości dodanej w wysokości 3 % do dostawy książek cyfrowych lub elektronicznych Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 96–99, art. 110 i art. 114 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/88/UE z dnia 7 grudnia 2010 r., w związku z załącznikami II i III do rzeczony dyrektywy i rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającym środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Królestwo Belgii i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Boston Scientific Medizintechnik GmbH/AOK Sachsen-Anhalt (C-503/13), Betriebskrankenkasse RWE (C-504/13)

(Sprawy połączone C-503/13 i C-504/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Odpowiedzialność za produkty wadliwe — Dyrektywa 85/374/EWG — Artykuł 1, art. 6 ust. 1 i art. 9 akapit pierwszy lit. a) — Rozrusznik serca i wszczepialny kardiowerter-defibrylator serca — Zawodność produktu — Uszkodzenia ciała — Eksplantacja przypuszczalnie wadliwego produktu i wszczepienie innego — Zwrot kosztów operacji]

(2015/C 138/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Boston Scientific Medizintechnik GmbH

Strony pozwane: AOK Sachsen-Anhalt (C-503/13), Betriebskrankenkasse RWE (C-504/13)

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe należy interpretować w ten sposób, że stwierdzenie potencjalnej wady należących do tej samej grupy lub serii produkcyjnej produktów takich jak rozruszniki serca lub wszczepialne kardiowertery-defibrylatory pozwala uznać takie produkty za wadliwe bez konieczności stwierdzenia tej wady w konkretnym produkcie.
- 2) Artykuł 1 i art. 9 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 85/374 należy interpretować w ten sposób, że szkoda wyrządzona operacją chirurgiczną wymiany wadliwego produktu takiego jak rozrusznik serca lub wszczepialny kardiowerter-defibrylator stanowi „szkodę spowodowaną przez śmierć lub przez uszkodzenie ciała”, za którą odpowiedzialny jest producent, w sytuacji gdy operacja ta jest konieczna do usunięcia wady danego produktu. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy w postępowaniach głównych przesłanka ta jest spełniona.

⁽¹⁾ Dz.U. C 352 z 30.11.2013.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – C.G. Sopora/ Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-512/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Artykuł 45 TFUE — Równe traktowanie pracowników niebędących rezydentami — Korzyść podatkowa polegająca na zwolnieniu zwrotów kosztów wypłacanych przez pracodawcę — Korzyść przyznawana w formie ryczałtu — Pracownicy pochodzący z państwa członkowskiego innego niż to, w którym znajduje się miejsce pracy — Wymóg zamieszkania w określonej odległości od granicy państwa członkowskiego miejsca pracy)

(2015/C 138/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C.G. Sopora

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, na podstawie których państwo członkowskie przewiduje udzielenie pracownikom, którzy przed podjęciem zatrudnienia na jego terytorium zamieszkiwali w innym państwie członkowskim, korzyści podatkowej polegającej na ryczałtowym zwolnieniu zwrotu kosztów ekstraterytorialnych w wysokości do 30 % podstawy opodatkowania, pod warunkiem że pracownicy ci zamieszkiwali w odległości dalszej niż 150 km od granicy tego pierwszego państwa członkowskiego, chyba że – co sąd odsyłający powinien sprawdzić – progi te były ustalone w taki sposób, iż zwolnienie to prowadzi systematycznie do wyraźnej nadwyżki nad rzeczywiście poniesionymi kosztami ekstraterytorialnymi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 14.12.2013.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret – Dania) – Ingeniørforeningen i Danmark, działające w imieniu Poula Landina/Tekniq, działająca w imieniu ENCO A/S – VVS

(Sprawa C-515/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 2 ust. 1 i ust. 2 lit. a) — Artykuł 6 ust. 1 — Odmienne traktowanie ze względu na wiek — Uregulowanie krajowe przewidujące niewypłacanie odpraw z tytułu zwolnienia pracownikom uprawnionym z chwilą odejścia do emerytury w ramach powszechnego systemu emerytalnego)

(2015/C 138/13)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ingeniørforeningen i Danmark, działające w imieniu Poula Landina

Strona pozwana: Tekniq, działająca w imieniu ENCO A/S – VVS

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 i 2 oraz art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, iż nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak sporne w postępowaniu głównym, zgodnie z którym w przypadku zwolnienia pracownikowi, który był nieprzerwanie zatrudniony w tym samym przedsiębiorstwie przez okres 12, 15 lub 18 lat, pracodawca wypłaca z chwilą odejścia tego pracownika odprawę w wysokości odpowiednio jednego, dwóch lub trzech miesięcznych wynagrodzeń, lecz odprawa ta nie przysługuje, gdy w chwili rozwiązania stosunku pracy pracownik ma możliwość otrzymywania emerytury w ramach powszechnego systemu emerytalnego, jeżeli, po pierwsze, uregulowanie to jest obiektywnie i racjonalnie uzasadnione zgodnym z prawem celem polityki zatrudnienia i rynku pracy oraz, po drugie, stanowi ono właściwy i konieczny środek służący realizacji tego celu. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy jest tak w tym wypadku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 7.12.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare i in./Fipa Group srl, Tws Automation srl, Ivan srl

(Sprawa C-534/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 191 ust. 2 TFUE — Dyrektywa 2004/35/WE — Odpowiedzialność za środowisko naturalne — Przepisy krajowe nieprzewidujące możliwości nałożenia przez administrację na właścicieli zanieczyszczonych nieruchomości, którzy nie przyczynili się do tego zanieczyszczenia, obowiązku wykonania środków zapobiegawczych i zaradczych i przewidujące tylko obowiązek zwrotu kosztów działań podjętych przez administrację — Zgodność z zasadami „zanieczyszczający płaci”, ostrożności, działania zapobiegawczego, naprawiania szkody w pierwszym rzędzie u źródła)

(2015/C 138/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero della Salute, Ispra – Istituto Superiore per la Protezione e la Ricerca Ambientale

Strona pozwana: Fipa Group srl, Tws Automation srl, Ivan srl

przy udziale: Comune di Massa, Regione Toscana, Provincia di Massa Carrara, Comune di Carrara, Arpat – Agenzia regionale per la protezione ambientale della Toscana, Ediltecnica Srl, Versalis SpA, Edison SpA

Sentencja

Dyrektywę 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zarządzania szkodami wyrządzonym środowisku naturalnemu należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w sytuacji gdy jest niemożliwe zidentyfikowanie podmiotu odpowiedzialnego za zanieczyszczenie nieruchomości lub wyegzekwowanie od tego podmiotu środków zaradczych, nie pozwalają właściwemu organowi na nałożenie obowiązku wykonania środków zapobiegawczych i zaradczych na właściciela tej nieruchomości, który nie jest odpowiedzialny za zanieczyszczenie, i jest on tylko zobowiązany do zwrotu kosztów działań podjętych przez właściwy organ w granicach wartości rynkowej terenu określonej po zakończeniu działań.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 7.12.2013.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 4 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez l’Administratīvā rajona tiesa – Łotwa) – SIA „Oliver Medical”/Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-547/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Pozycje 8543, 9018 i 9019 — Urządzenia laserowe i ultradźwiękowe, a także ich części i akcesoria]

(2015/C 138/15)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „Oliver Medical”

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, w brzmieniu nadanym mu kolejno rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1214/2007 z dnia 20 września 2007 r., rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1031/2008 z dnia 19 września 2008 r., rozporządzeniem Komisji (WE) nr 948/2009 z dnia 30 września 2009 r., rozporządzeniem Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. i rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r., należy interpretować w ten sposób, że celem stwierdzenia, czy towary tego rodzaju co towary w postępowaniu głównym należy zaklasyfikować raczej jako urządzenia i przyrządy przeznaczone do celów medycznych w ramach pozycji 9018 tej nomenklatury lub jako urządzenia do mechanoterapii w ramach jej pozycji 9019, a nie jako aparaturę elektryczną posiadającą indywidualne funkcje w ramach pozycji 8543 wskazanej nomenklatury, należy wziąć pod uwagę wszystkie istotne aspekty sprawy w zakresie dotyczącym obiektywnych cech i właściwości owego produktu. Pośród istotnych aspektów należy ocenić użycie owych towarów zamierzone przez producenta, podobnie jak warunki i miejsce ich użycia. Okoliczność, że owe towary są przeznaczone do leczenia jednej lub wielu chorób i że owo leczenie powinno być wykonywane w autoryzowanym ośrodku zdrowia i pod kontrolą pracownika służby zdrowia stanowi wskazówkę mogącą prowadzić do wykazania, że owe towary są przeznaczone do celów medycznych. Natomiast okoliczność, że towary umożliwiają głównie dokonywanie upiększeń estetycznych, że można je obsługiwać poza ramami medycznymi, np. w salonie piękności, i bez interwencji pracownika służby zdrowia, stanowi wskazówkę mogącą podważyć przeznaczenie owych towarów do celów medycznych. Wymiary, masa i stosowana technologia nie stanowią aspektów decydujących dla celów klasyfikowania towarów tego rodzaju co towary rozpatrywane w postępowaniu głównym do pozycji CN 9018.

(¹) Dz.U. C 377 z 21.12.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus – Estonia) – Tallinna Ettevõtlusamet/Statoil Fuel & Retail Eesti AS

(Sprawa C-553/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki pośrednie — Podatki akcyzowe — Dyrektywa 2008/118/WE — Artykuł 1 ust. 2 — Paliwo płynne objęte podatkiem akcyzowym — Podatek od sprzedaży detalicznej — Pojęcie „szczególnego celu” — Uprzednie przydzielenie wpływów z podatku — Organizacja transportu publicznego na obszarze miasta)

(2015/C 138/16)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tallinna Ettevõtlusamet

Strona pozwana: Statoil Fuel & Retail Eesti AS

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG, należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on na stwierdzenie, że podatek, taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, w zakresie w jakim jest on nakładany na sprzedaż detaliczną paliwa płynnego objętego podatkiem akcyzowym, wypełnia szczególny cel w rozumieniu tego przepisu w przypadku, gdy jest on przeznaczony na finansowanie organizacji transportu publicznego na obszarze jednostki samorządu terytorialnego nakładającej ten podatek, które to zadanie ta jednostka samorządu terytorialnego ma obowiązek wypełniać i finansować niezależnie od wspomnianego podatku, nawet jeśli wpływy z tego podatku są wykorzystywane wyłącznie w celu wykonywania tej działalności. Wspomniany przepis należy w konsekwencji interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, które wprowadzają taki podatek od sprzedaży detalicznej paliwa płynnego objętego podatkiem akcyzowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 15 z 18.1.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt Dortmund-Unna/Josef Grünewald

(Sprawa C-559/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ kapitału — Podatki bezpośrednie — Podatek dochodowy — Możliwość odliczenia świadczeń opiekuńczych wypłacanych w zamian za darowiznę w ramach antycypowanego spadkobrania — Wyłączenie w stosunku do podmiotów niebędących rezydentami)

(2015/C 138/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Dortmund-Unna

Strona pozwana: Josef Grünewald

Sentencja

Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które podatnikowi niebędącemu rezydentem uzyskującemu w tym państwie członkowskim dochody z działalności gospodarczej w związku z udziałami w spółce, które zostały mu przekazane przez rodzica w drodze darowizny z tytułu antycypowanego spadkobrania, odmawia możliwości odliczenia od tych dochodów świadczeń opiekuńczych wypłacanych przez niego temu rodzicowi w zamian za tę darowiznę, podczas gdy to uregulowanie przyznaje możliwość takiego odliczenia podatnikowi będącemu rezydentem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 lutego 2015 r. Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion/Komisja Europejska

(Sprawa C-564/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Artykuł 340 akapit pierwszy TFUE — Odpowiedzialność umowna Unii — Artykuł 272 TFUE — Klauzula arbitrażowa — Szósty program ramowy dotyczący badań, rozwoju technologicznego i prezentacji — Umowy dotyczące projektów Ontogov, FIT i RACWeb — Koszty kwalifikowalne i kwoty wypłacone tytułem zaliczki przez Komisję — Powództwo o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa — Brak powstałego i aktualnego interesu prawnego)

(2015/C 138/18)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion (przedstawiciele: V. Christianos et S. Paliou, dikigoroí)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, B. Conte i D. Triantafyllou, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata S. Drakakakisa)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone
- 2) Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 11.1.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 5 marca 2015 r. – Europäisch-Iranische Handelsbank AG/Rada Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisja Europejska

(Sprawa C-585/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Ograniczenia w zakresie przekazywania środków finansowych — Pomoc podmiotom figurującym w wykazie w uchyłaniu się od środków ograniczających lub w ich naruszaniu)

(2015/C 138/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europäisch-Iranische Handelsbank AG (przedstawiciele: S. Jeffrey, S. Ashley i A. Irvine, solicitors, H. Hohmann, Rechtsanwalt, D. Wyatt QC, R. Blakeley, barrister.)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Naert i M. Bishop, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: V. Kaye, pełnomocnik, wspierana przez R. Palmera, barrister), Komisja Europejska

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.

- 2) *Europäisch-Iranische Handelsbank AG* zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 15 z 18.1.2014..

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Ministre de l'Économie et des Finances/ Gérard de Ruyter

(Sprawa C-623/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 4 — Przedmiotowy zakres stosowania — Daniny publiczne uiszczane od dochodów z majątku — Powszechna składka na zabezpieczenie społeczne — Składka na spłatę zadłużenia systemu zabezpieczenia społecznego — Składka socjalna — Składka uzupełniająca składkę socjalną — Uczestnictwo w finansowaniu obowiązkowych systemów zabezpieczenia społecznego — Bezpośredni i wystarczająco istotny związek z niektórymi działaniami zabezpieczenia społecznego]

(2015/C 138/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministre de l'Économie et des Finances

Strona pozwana: Gérard de Ruyter

Sentencja

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że daniny publiczne uiszczane od dochodów z majątku, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, wykazują – gdy uczestniczą w finansowaniu obowiązkowych systemów zabezpieczenia społecznego – bezpośredni i istotny związek z niektórymi działaniami zabezpieczenia społecznego wymienionymi w art. 4 tego rozporządzenia nr 1408/71 i są zatem objęte zakresem stosowania wspomnianego rozporządzenia, mimo że te daniny publiczne są określane na podstawie dochodów z majątku osób podlegających obowiązkowi ich opłacenia niezależnie od wykonywania przez te osoby jakiegokolwiek działalności zawodowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 1.2.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Comércio de Lisboa – Portugalia) – Estado português/Banco Privado Português SA w likwidacji, Massa Insolvente do Banco Privado Português SA w likwidacji

(Sprawa C-667/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Gwarancja państwowa zabezpieczająca pożyczkę — Decyzja 2011/346/UE — Pytania dotyczące ważności — Dopuszczalność — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Uzasadnienie — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi — Artykuł 107 ust. 3 lit. b) TFUE — Poważne zaburzenia w gospodarce państwa członkowskiego)

(2015/C 138/21)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal do Comércio de Lisboa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Estado português

Strona pozwana: Banco Privado Português SA w likwidacji, Massa Insolvente do Banco Privado Português SA w likwidacji

Sentencja

Analiza pytań przedstawionych przed sąd odsyłający nie wykazała istnienia żadnych okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na ważność decyzji Komisji 2011/346/UE w sprawie pomocy państwa C 33/09 (ex NN 57/09, ex CP 191/09) udzielonej przez Portugalię w postaci gwarancji rządowej udzielonej BPP.

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 29.3.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Les Laboratoires Servier SA/Ministre des affaires sociales et de la santé, Ministre de l'Économie et des Finances

(Sprawa C-691/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa 89/105/EWG — Artykuł 6 pkt 2 — Sporządzenie wykazu produktów leczniczych refundowanych przez kasy ubezpieczenia zdrowotnego — Zmiana warunków refundacji produktu leczniczego w związku z przedłużeniem jego wpisu do takiego wykazu — Obowiązek uzasadnienia)

(2015/C 138/22)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Les Laboratoires Servier SA

Strona pozwana: Ministre des affaires sociales et de la santé, Ministre de l'Économie et des Finances

Sentencja

Artykuł 6 pkt 2 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych należy interpretować w ten sposób, że obowiązek uzasadnienia przewidziany w tym przepisie obowiązuje w odniesieniu do decyzji, która przedłuża wpis produktu leczniczego do wykazu produktów leczniczych objętych systemem ubezpieczenia zdrowotnego, ograniczając przy tym refundację tego produktu do określonej kategorii pacjentów.

(¹) Dz.U. C 85 z 22.3.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Wucher Helicopter GmbH, Euro-Aviation Versicherungs AG/Fridolin Santer

(Sprawa C-6/14) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 785/2004 — Przewoźnicy lotniczy i operatorzy statków powietrznych — Ubezpieczenia — Wymogi — Pojęcia „pasażera” i „członka załogi” — Śmigłowiec — Przewóz eksperta dokonującego detonacji lawin przy użyciu ładunku wybuchowego — Szkoda poniesiona w czasie lotu w ramach pracy — Odszkodowanie]

(2015/C 138/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wucher Helicopter GmbH, Euro-Aviation Versicherungs AG

Strona pozwana: Fridolin Santer

Sentencja

- 1) Artykuł 3 lit. g) rozporządzenia (WE) nr 785/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wymogów w zakresie ubezpieczenia w odniesieniu do przewoźników lotniczych i operatorów statków powietrznych należy interpretować w ten sposób, że osoba znajdująca się w śmigłowcu należącego do przewoźnika lotniczego Wspólnoty przewożona na podstawie umowy pomiędzy jej pracodawcą a tym przewoźnikiem lotniczym w celu wykonania konkretnego zadania, takiego jak zadanie, o którym mowa w postępowaniu głównym, jest „pasażerem” w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 17 ust. 1 Konwencji w sprawie ujednolicenia niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, zawartej w dniu 28 maja 1999 r. w Montrealu, podpisanej przez Wspólnotę Europejską w dniu 9 grudnia 1999 r. na podstawie art. 300 ust. 2 WE, zatwierdzonej w jej imieniu na mocy decyzji Rady 2001/539/WE z dnia 5 kwietnia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że osoba będąca „pasażerem” w rozumieniu art. 3 lit. g) rozporządzenia nr 785/2004 jest również „pasażerem” w rozumieniu art. 17 owej konwencji, jeżeli osoba ta była przewożona na podstawie „umowy przewozu” w rozumieniu art. 3 wskazanej konwencji.

(¹) Dz.U. C 129 z 28.4.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Christie’s France SNC/Syndicat national des antiquaires

(Sprawa C-41/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/84/WE — Artykuł 1 — Własność intelektualna — Sprzedaż w drodze aukcji oryginalnych egzemplarzy dzieł sztuki — Prawo autora do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży oryginalnego egzemplarza dzieła — Osoba zobowiązana do zapłaty honorarium wynikającego z prawa do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży — Kupujący lub sprzedawca — Odstępstwo w drodze umowy)

(2015/C 138/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christie’s France SNC

Strona pozwana: Syndicat national des antiquaires

Sentencja

Artykuł 1 ust. 4 dyrektywy 2001/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie prawa autora do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży oryginalnego egzemplarza dzieła sztuki należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by osoba zobowiązana do zapłaty honorarium autorskiego wynikającego z prawa do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży, wskazana jako taka przez przepisy krajowe, niezależnie od tego, czy jest to sprzedawca, czy uczestnicząca w transakcji osoba zawodowo działająca na rynku dzieł sztuki, mogła uzgodnić z pozostałymi osobami, w tym z kupującym, że ten ostatni ostatecznie poniesie, w całości lub części, koszt honorarium wynikającego z prawa do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży, pod warunkiem że takie umowne uzgodnienie w żaden sposób nie wpływa na obowiązki i odpowiedzialność, które spoczywają na osobie zobowiązanej do zapłaty honorarium autorowi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 7.4.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – ŠKO-ENERGO s. r. o./ Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-43/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona warstwy ozonowej — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Metoda przydziału uprawnień — Przydział bezpłatnych uprawnień — Stosowanie do takiego przydziału podatku od darowizn)

(2015/C 138/25)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ŠKO-ENERGO s. r. o.

Strona pozwana: Odvolací finanční ředitelství

Sentencja

Artykuł 10 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie stosowaniu podatku od darowizn takiego jak ten, o którym mowa w postępowaniu głównym, jeżeli podatek ten przekracza pułap 10 % odpłatnego przydziału uprawnień do emisji przewidzianego w tym artykule, co powinien zweryfikować sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali/Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl – Federconsorzi, w postępowaniu układowym, Liquidazione giudiziale dei beni ceduti ai creditori della Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl – Federconsorzi

(Sprawa C-104/14) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 288 akapit trzeci TFUE — Zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych — Dyrektywa 2000/35/WE — Artykuły 2, 3 i 6 — Dyrektywa 2011/7/UE — Artykuły 2, 7 i 12 — Ustawodawstwo państwa członkowskiego, które może zmienić na niekorzyść wierzyciela państwa odsetki od wierzytelności wcześniejszej niż wymienione dyrektywy)

(2015/C 138/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali

Strona pozwana: Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl – Federconsorzi, w postępowaniu układowym, Liquidazione giudiziale dei beni ceduti ai creditori della Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl – Federconsorzi

Sentencja

Artykuł 288 akapit trzeci TFUE oraz art. 3 ust. 3 i art. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, a także art. 7 i 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych powinny być interpretowane w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które skorzystało z uprawnienia przewidzianego w art. 6 ust. 3 lit. b) pierwszej z wyżej wymienionych dyrektyw, mogło przed terminem transpozycji drugiej z wyżej wymienionych dyrektyw przyjąć przepisy ustawowe takie jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które mogą zmienić na niekorzyść wierzyciela państwa odsetki od wierzytelności przysługującej z tytułu wykonania umowy zawartej przed dniem 8 sierpnia 2002 r.

(¹) Dz.U. C 184 z 16.6.2014.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Ralph Prankl

(Sprawa C-175/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Dyrektywa 92/12/EWG — Ogólne warunki dotyczące wyrobów objętych podatkiem akcyzowym — Opodatkowanie towarów pochodzących z przemytu — Towary dopuszczone do konsumpcji w jednym państwie członkowskim i wysłane do innego państwa członkowskiego — Ustalenie właściwego państwa członkowskiego — Prawo państwa tranzytu do opodatkowania wspomnianych towarów)

(2015/C 138/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strona w postępowaniu głównym

Ralph Prankl

Sentencja

Artykuł 7 ust. 1 i 2, a także art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, zmienionej dyrektywą Rady 92/108/EWG z dnia 14 grudnia 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy towary objęte podatkiem akcyzowym, przemyczone na terytorium jednego państwa członkowskiego, są transportowane bez dokumentu towarzyszącego przewidzianego w art. 7 ust. 4 wspomnianej dyrektywy do innego państwa członkowskiego, na którego terytorium zostają wykryte przez właściwe organy, to państwa członkowskie tranzytu nie są uprawnione także do pobrania podatku akcyzowego od kierowcy samochodu ciężarowego, który dokonał wspomnianego transportu, z tego względu, że przechowywał on wspomniane towary do celów handlowych na ich terytorium.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 21.7.2014.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Vario Tek GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf

(Sprawa C-178/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Unia celna i Wspólna taryfa celna — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja taryfowa — Pozycja 8525 80 — Kamery telewizyjne, kamery i aparaty cyfrowe oraz rejestrujące kamery wideo — Podpozycje 8525 80 91 i 8525 80 99 — Kamery wideo zamontowane w okularach sportowych — Funkcja „zoom optyczny” — Rejestracja plików pochodzących ze źródeł zewnętrznych)

(2015/C 138/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vario Tek GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Düsseldorf

Sentencja

- 1) Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej w wersji wynikającej z rozporządzenia Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. należy interpretować w ten sposób, że fakt, iż kamery wideo zamontowane w okularach sportowych, tego rodzaju jak kamery w postępowaniu głównym, nie mają funkcji „zoom optyczny”, nie stoi na przeszkodzie klasyfikacji owych okularów do podpozycji 8525 80 91 i 8525 80 99 owej nomenklatury.
- 2) Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87 w wersji wynikającej z rozporządzenia nr 1006/2011 należy interpretować w ten sposób, że fakt, iż kamery wideo zamontowane w okularach sportowych, tego rodzaju jak kamery w postępowaniu głównym, dają możliwość rejestracji i przechowania na nośniku wymiennym plików wideo lub audio pochodzących z zewnętrznego źródła, sprzeciwia się ich klasyfikacji do podpozycji 8525 80 91 owej nomenklatury, jeżeli owa rejestracja może zostać dokonana w sposób autonomiczny i niezależnie od sprzętu lub oprogramowania zewnętrznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 5 marca 2014 r. – Ahmed Abdelaziz Ezz i in./Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

(Sprawa C-220/14 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom w związku z sytuacją w Egipcie — Zamrożenie funduszy osób, wobec których prowadzone jest postępowanie sądowe w sprawie sprzeniewierzenia funduszy państwowych — Konwencja Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji)

(2015/C 138/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ahmed Abdelaziz Ezz, Abba Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Nagggar (przedstawiciele: J. Lewis QC, B. Kennelly i J. Pobjoy, barristers, J. Binns, solicitor)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i I. Gurov, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i D. Gauci)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w części oddalone.
- 2) Ahmed Abdelaziz Ezz oraz Abba Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin i Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Nagggar pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej i Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 21.7.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba izba) z dnia 26 lutego 2015 r. – H/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-221/14 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Uposażenie członków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej — Były członek Sądu do spraw Służby Publicznej — Wniosek o objęcie wspólnym systemem ubezpieczenia chorobowego (RCAM) — Decyzja — Odmowa — Środki odwoławcze — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność]

(2015/C 138/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: H (przedstawiciel: S. Sagias, dikigoros)

Druga strona postępowania: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciel: A.V. Placco, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone.
- 2) H zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 21.7.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 lutego 2015 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga

(Sprawa C-238/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Pracownicy dorywczy realizujący spektakle — Kolejne umowy o pracę na czas określony — Klauzula 5 ust. 1 — Środki mające na celu zapobieżenie nadużywaniu kolejnych umów na czas określony — Pojęcie „obiektywnych powodów” uzasadniających takie umowy)

(2015/C 138/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i D. Martin)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciel: D. Holderer, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Utrzymując odstępstwa od środków mających na celu zapobieżenie nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony zawieranych z pracownikami dorywczymi realizującymi spektakle, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które ciąży na nim na mocy klauzuli 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC).
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 21.7.2014.

Wniosek o opinię przedstawiony przez Parlament Europejski trybie art. 218 ust. 11 TFUE**(Opinia 1/15)**

(2015/C 138/32)

*Język postępowania: wszystkie języki urzędowe***Strona przedstawiająca wniosek**

Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, A. Caiola, D. Moore, pełnomocnicy)

Pytania przedstawione Trybunałowi

- Czy projekt przewidywanej umowy ⁽¹⁾ jest zgodny z postanowieniami traktatów (art. 16 TFUE) i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 7, 8 i art. 52 ust. 1) w zakresie prawa osób fizycznych do ochrony danych osobowych?
- Czy art. 82 ust. 1 lit. d) oraz art. 87 ust. 2 lit. a) TFUE stanowią właściwą podstawę prawną aktu Rady dotyczącego zawarcia przewidywanej umowy, czy też akt ten należy oprzeć na podstawie prawnej z art. 16 TFUE?

⁽¹⁾ Umowa między Kanadą a Unią Europejską o przekazywaniu i przetwarzaniu danych dotyczących przelotu pasażera.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Sofija (Bułgaria)
w dniu 26 września 2014 r. – Rumjana Asenowa Petrus/Republika Bułgarii****(Sprawa C-451/14)**

(2015/C 138/33)

*Język postępowania: bułgarski***Sąd odsyłający**

Rajonen syd Sofija

Strony w postępowaniu głównym*Strona powodowa:* Rumjana Asenowa Petrus*Strona pozwana:* Republika Bułgarii

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 r. Sąd stwierdził, że jest oczywiście niewłaściwy, aby wydać orzeczenie w kwestii przedstawionej do rozstrzygnięcia przez Rajonen syd Sofija (Bułgaria).

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 3 września 2014 r. w sprawie T-686/13
Unibail/OHIM, wniesione w dniu 14 listopada 2014 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)****(Sprawa C-512/14 P)**

(2015/C 138/34)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)
(przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Unibail Management

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu na podstawie art. 61 akapit pierwszy, zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- obciążenie strony skarżącej w postępowaniu przed Sądem kosztami postępowania poniesionymi przez OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi w odwołaniu jeden zarzut. Zdaniem OHIM Sąd naruszył art. 75 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia. Sąd bowiem dokonał błędnej interpretacji nie tylko zakresu pojęcia ogólnego uzasadnienia, lecz także własnego orzecznictwa. Dodatkowo w ocenie wnoszącego odwołanie Sąd doprowadził do odwrócenia ciężaru dowodu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 3 września 2014 r. w sprawie T-687/13
Unibail/OHIM, wniesione w dniu 14 listopada 2014 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)**

(Sprawa C-513/14 P)

(2015/C 138/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)
(przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Unibail Management

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu na podstawie art. 61 akapit pierwszy, zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- obciążenie strony skarżącej w postępowaniu przed Sądem kosztami postępowania poniesionymi przez OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi w odwołaniu jeden zarzut. Zdaniem OHIM Sąd naruszył art. 75 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia. Sąd dokonał bowiem błędnej interpretacji nie tylko zakresu pojęcia ogólnego uzasadnienia, lecz także własnego orzecznictwa. Dodatkowo w ocenie wnoszącego odwołanie Sąd doprowadził do odwrócenia ciężaru dowodu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2014 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej**(Sprawa C-595/14)**

(2015/C 138/36)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, A. Caiola i M. Pencheva, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania strony skarżącej**

- Stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2014/688/UE z dnia 25 września 2014 r. sprawie poddania 2-(2,5-dimetoksy-4-jodofenilo)-N-(2-metoksybenzylo)etyloaminy (25I-NBOMe), 3,4-dichloro-N-[(1-dimetyloamino)cykloheksylometylo]benzamidu (AH-7921), 1-(1,3-benzodioxysilo-5-yl)-2-pirolidyno-1-ylpentan-1-onu (MDPV) i 2-(3-metoksyfenilo)-2-(etyloamino)cykloheksanonu (metoksetaminy) środkiem kontroli ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków wywoływanych przez decyzję wykonawczą 2014/688/UE do czasu zastąpienia jej przez nowy akt przyjęty w zgodzie z obowiązującymi wymogami;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swej opartej na art. 236 TFUE skargi Parlament podnosi dwa zarzuty.

Pierwszy z nich dotyczy przyjęcia przez Radę podstawy prawnej uchylonej z chwilą wejścia w życie traktatu z Lizbony; z tego względu zaskarżona decyzja opiera się jedynie na prawie wtórnym, co jest, zgodnie z orzecznictwem Trybunału, niezgodne z prawem.

Drugi zarzut dotyczy zastosowania przez Radę przy przyjmowaniu decyzji 2014/688/UE nieprawidłowej pod względem prawnym procedury. Parlament nie brał udziału w postępowaniu prowadzącym do jej przyjęcia. Na tej podstawie twierdzi on, że zaskarżona decyzja została przyjęta z naruszeniem postanowień traktatowych i istotnych wymogów proceduralnych.

W przypadku gdyby Trybunał zdecydował się stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, Parlament uważa, że właściwym byłoby, aby, w ramach przysługujących mu uprawnień dyskrecyjnych, Trybunał utrzymał zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE w mocy skutki wywoływane przez zaskarżoną decyzję do chwili zastąpienia jej przez nowy akt przyjęty w zgodzie z obowiązującymi wymogami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 287, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 13 stycznia 2015 r. – Český Rozhlas/Odvolací finanční ředitelství**(Sprawa C-11/15)**

(2015/C 138/37)

*Język postępowania: czeski***Sąd odsyłający**

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Odvolací finanční ředitelství

Druga strona postępowania: Český Rozhlas

Pytanie prejudycjalne

Czy działalność nadawcza w sektorze państwowym, finansowana z obowiązkowych opłat ustawowych, w ustalonej prawem wysokości, pobieranych od właścicieli i posiadaczy odbiorników radiowych, jak również od osób posiadających inny tytuł prawny do ich użytkowania, może być uznawana za „dostawę usług świadczoną odpłatnie” [świadczanie usług dokonywane odpłatnie] w rozumieniu art. 2 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG ⁽¹⁾ w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, które powinno być zwolnione z podatku VAT na podstawie art. 13 ust. 1 lit. g) tej dyrektywy, czy też jest to działalność niekomercyjna, która w ogóle nie podlega opodatkowaniu podatkiem VAT w myśl art. 2 szóstej dyrektywy, i do której zastosowanie ma z tego względu art. 13 część A ust. 1 lit. q) tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. 1977, L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München (Niemcy) w dniu 21 stycznia 2015 r. – Josef Plöckl/Finanzamt Schrobenhausen

(Sprawa C-24/15)

(2015/C 138/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Josef Plöckl

Strona pozwana: Finanzamt Schrobenhausen

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 22 ust. 8 i art. 28c część A lit. a) akapit pierwszy i lit. d) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG ⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1977 r. zezwalają państwom członkowskim na odmowę zastosowania zwolnienia z podatku w związku z dostawą wewnątrzwspólnotową (tutaj: przemieszczeniem wewnątrzwspólnotowym), jeżeli dostawca wprowadził nie podjął wszelkich rozsądnych środków w odniesieniu do wymogów formalnych związanych ze wskazaniem numeru identyfikacji do celów podatku od wartości dodanej, jednakże nie istnieją konkretne przesłanki oszustwa podatkowego, towar został przewieziony do innego państwa członkowskiego, a także spełnione są pozostałe przesłanki zwolnienia z podatku?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1 z późn. zm.).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 22 stycznia 2015 r. – Pippo Pizzo/CRGT srl

(Sprawa C-27/15)

(2015/C 138/39)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Pippo Pizzo

Druga strona postępowania: CRGT srl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 47 i 48 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak opisane powyżej uregulowanie włoskie, które zezwala przedsiębiorstwu na powołanie się w części na zdolności innego podmiotu w opisanych powyżej warunkach w zakresie usług?
- 2) Czy zasady prawa Unii Europejskiej, zwłaszcza zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasada pewności prawa i zasada proporcjonalności, stoją na przeszkodzie uregulowaniu w porządku prawnym państwa członkowskiego zezwalającemu na wykluczenie z publicznego postępowania przetargowego przedsiębiorstwa, które nie zrozumiało, gdyż nie zostało to wyraźnie wskazane w dokumentach przetargowych, obowiązku – którego niespełnienie skutkowało wykluczeniem – dokonania zapłaty pewnej kwoty w celu udziału w tym postępowaniu, i to mimo okoliczności, że istnienia wspomnianego obowiązku nie można jasno wywieść z dosłownego brzmienia prawa obowiązującego w danym państwie członkowskim, lecz da się go jednak zrekonstruować w drodze podwójnej operacji prawnej polegającej, w pierwszej kolejności, na szerokiej wykładni niektórych przepisów prawa pozytywnego tego państwa członkowskiego, a następnie na uzupełnieniu ipso iure – zgodnie z wymogami takiej szerokiej wykładni – treści dokumentów przetargowych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het
Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 23 stycznia 2015 r. – Koninklijke KPN NV i in./Autoriteit
Consument en Markt (ACM)**

(Sprawa C-28/15)

(2015/C 138/40)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Koninklijke KPN NV i KPN BV, T-Mobile Netherlands BV, Tele2 Nederland BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV, UPC Nederland BV i UPC Business BV

Strona pozwana: Autoriteit Consument en Markt (ACM)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy ramowej ⁽¹⁾ w związku z art. 8 i 13 dyrektywy o dostępie ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że w sporze dotyczącym zgodności z prawem opartej na kosztach taryfy nałożonej przez krajowy organ regulacyjny (KOR) na rynku hurtowym zakańczania połączeń sąd krajowy może co do zasady przyjąć inne rozstrzygnięcie niż to, które jest wskazane w zaleceniu Komisji z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie uregulowań dotyczących stawek za zakańczanie połączeń w sieciach stacjonarnych i ruchomych w UE (2009/396/WE) ⁽³⁾, w którym zaleca się metodę pure BULRIC jako właściwą regulację cen na rynkach zakańczania połączeń, jeżeli uzna, że wymagają tego okoliczności faktyczne zawisłe przed nim sprawy lub względy prawa krajowego lub ponadkrajowego?

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: w jakim zakresie sąd krajowy może przy ocenie regulacji cen opartej na kosztach
- a) zbadać w świetle art. 8 ust. 3 dyrektywy ramowej argument KOR, że wspierany jest rozwój rynku wewnętrznego, uwzględniając rozmiar faktycznego wpływu na funkcjonowanie rynku wewnętrznego?
 - b) zbadać w świetle celów politycznych i zasad regulacyjnych określonych w art. 8 dyrektywy ramowej i art. 13 dyrektywy o dostępie, czy regulacja cenowa jest
 - i) proporcjonalna,
 - ii) właściwa,
 - iii) odpowiednia i uzasadniona?
 - c) zażądać od KOR, by wystarczająco uwiarygodnił, że
 - i) określony w art. 8 ust. 2 dyrektywy ramowej cel wspierania przez KOR konkurencji w dziedzinie udostępniania sieci i usług łączności elektronicznej jest faktycznie realizowany i że faktycznie zapewnia się użytkownikom maksymalne korzyści, jeżeli chodzi o różnorodność, ceny i jakość,
 - ii) określony w art. 8 ust. 3 dyrektywy ramowej cel wspierania rozwoju rynku wewnętrznego jest faktycznie realizowany i
 - iii) określony w art. 8 ust. 4 dyrektywy ramowej cel promowania interesów obywateli jest faktycznie realizowany?
 - d) udzielając odpowiedzi w świetle art. 16 ust. 3 dyrektywy ramowej oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy o dostępie na pytanie, czy regulacja cen jest właściwa, uwzględnić okoliczność, że regulacja ta została nałożona na rynku, na którym podlegające regulacji przedsiębiorstwa posiadają znaczącą pozycję, ale w wybranej postaci (metoda pure BULRIC) służy wspieraniu jednego z celów dyrektywy ramowej – interesów użytkowników końcowych – na innym rynku, który nie mógł podlegać regulacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz.U. L 7).

⁽³⁾ Dz.U. L 124, s. 67.

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 25 listopada 2014 r. w sprawie T-450/09
Simba Toys GmbH & Co. KG./Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki
towarowe i wzory), wniesione w dniu 27 stycznia 2015 r. przez Simba Toys GmbH & Co. KG**

(Sprawa C-30/15 P)

(2015/C 138/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Simba Toys GmbH & Co. KG (przedstawiciel: O. Ruhl, Rechtsanwalt)

Pozostałe strony postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); Seven Towns Limited

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie T-450/09 Simba Toys GmbH & Co. KG/OHIM – Seven Towns Limited;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 września 2009 r. (sprawa 1526/2008-2);
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Seven Towns Limited kosztami postępowania odwoławczego przed Trybunałem oraz postępowania w pierwszej instancji przed Sądem

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi sześć zarzutów: zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 lit. e) pkt ii) rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 lit. e) pkt i) rozporządzenia nr 40/94. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 lit. e) pkt iii) rozporządzenia nr 40/94. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 40/94. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94. Zarzut szósty dotyczy naruszenia art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009⁽²⁾.

Zarzut pierwszy został podzielony na jedenaście części dotyczących: przyjęcia błędnego kryterium „dokładnego zrozumienia”; błędnego nieuwzględnienia produktów, które są już obecne na rynku; ustaleń odnoszących się do sposobu przedstawienia znaku towarowego opartych na przeinaczeniu okoliczności faktycznych i materiału dowodowego; przyjęcia zbyt wąskiej interpretacji kryterium „funkcji technicznej”; nieuwzględnienia braku podstawowych cech świadczących o arbitralności znaku towarowego; oparcia się na błędnych względach interesu ogólnego; dokonaniu błędnej oceny prawnej znaczenia braku alternatywnych kształtów; ustaleń odnoszących się do alternatywnych kształtów opartych na przeinaczeniu okoliczności faktycznych i materiału dowodowego; przyjęcia błędnych standardów prawnych odnoszących się do związku przyczynowego i konsekwencji, jakie wynikają z posiadania funkcji technicznej; nieprzypisania znaczenia okoliczności, że kostki mogą występować bez widocznych linii podziału; przyjęcia błędnego wniosku, że rzekomy brak funkcji technicznej jednej z podkategorii towarów przekłada się na brak funkcji technicznej wszystkich pozostałych towarów, dla których znak towarowy został zarejestrowany.

Zarzut drugi jest jednoczęściowy i dotyczy błędnego nieuwzględnienia okoliczności, że podstawowe elementy mają charakter funkcjonalny.

Zarzut trzeci jest jednoczęściowy i dotyczy błędnego nieuwzględnienia okoliczności, że podstawowe elementy przekładają się na istotną wartość produktu.

Zarzut czwarty został podzielony na jedenaście części dotyczących: dokonania błędnej oceny prawnej ciężaru dowodu; dokonania błędnej oceny indywidualnych cech spornego znaku towarowego; błędnego nieuwzględnienia technicznego charakteru indywidualnych cech; błędnego oparcia się tylko na normach obowiązujących w rozpatrywanym sektorze; przyjęcia błędnego kryterium „odruchowości”; przyjęcia błędnego wniosku, że charakter odróżniający, jakim ma się odznaczać jedna podkategoria towarów, przekłada się na charakter odróżniający wszystkich pozostałych towarów, dla których znak towarowy został zarejestrowany; błędnego zastosowania kryterium „największego prawdopodobieństwa”; odmowy uznania, że magiczna kostka ma najbardziej prawdopodobny kształt w oparciu o przeinaczenie okoliczności faktycznych i materiału dowodowego; dokonania błędnej oceny charakteru odróżniającego wyłącznie z perspektywy klienta; błędnej odmowy uwzględniania konkretnych produktów, którą są już obecne na rynku; zastosowania błędnych standardów przy ocenie znaczenia produktów, które są już obecne na rynku.

Zarzut piąty został podzielony na osiem części dotyczących: przyjęcia błędnego kryterium „jednoznaczności”; przyjęcia błędnego kryterium „odruchowości”; przyjęcia błędnej interpretacji kryterium „bezpośredniego i konkretnego związku”; dokonania błędnej oceny opisowego charakteru wyłącznie w oparciu o ogólne brzmienie towarów; błędnego określenia grupy właściwych odbiorców; dokonania błędnej oceny wiedzy, jaką posiadają odbiorcy; błędnego nieuwzględnienia rozwoju sytuacji w przyszłości; dokonania błędnej oceny interesu ogólnego poprzez odwołanie się do alternatywnych kształtów.

Zarzut szósty jest jednoczęściowy i dotyczy dokonania błędnego ustalenia faktycznego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) Nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari (Włochy) w dniu 29 stycznia 2015 r. – Giacomo Bolasco di Gianni Bolasco S.a.s./Comune di Monastir, Equitalia Centro SpA

(Sprawa C-37/15)

(2015/C 138/42)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Giacomo Bolasco di Gianni Bolasco S.a.s.

Strona pozwana: Comune di Monastir, Equitalia Centro SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy z prawem wspólnotowym zgodne są przepisy ustanowione w art. 188 rozporządzenia ustawodawczego 152/2006 i w rozporządzeniu ministerstwa środowiska z dnia 17 grudnia 2009 r. przewidujące, że wejście w życie przepisów transponujących dyrektywę 2008/98/WE ⁽¹⁾ zostaje odłożone do momentu wydania rozporządzenia ministerialnego określającego zasady techniczne i termin wejścia w życie rzeczonych przepisów wykonawczych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312, s. 3).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 2 lutego 2015 r. – Gerard Dowling, Padraig McManus, Piotr Skoczylas, Scotchstone Capital Fund Limited/Minister for Finance

(Sprawa C-41/15)

(2015/C 138/43)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gerard Dowling, Padraig McManus, Piotr Skoczylas, Scotchstone Capital Fund Limited

Strona pozwana: Minister for Finance

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy druga dyrektywa kapitałowa⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie, w każdych okolicznościach, w tym w okolicznościach niniejszej sprawy, wydaniu zarządzenia na mocy sekcji 9 ustawy o instytucjach kredytowych (ustawy stabilizacyjnej) z 2010 r., na podstawie opinii Ministra, że zachodzi konieczność jego wydania, jeżeli takie zarządzenie skutkuje: podwyższeniem kapitału spółki bez zgody walnego zgromadzenia; przydzieleniem nowych akcji bez oferowania ich z zachowaniem pierwszeństwa dotychczasowych akcjonariuszy bez zgody walnego zgromadzenia; obniżeniem nominalnej wartości akcji bez zgody walnego zgromadzenia, a w konsekwencji zmianą aktu założycielskiego i statutu spółki bez zgody walnego zgromadzenia?
- (2) Czy zarządzenie wydane przez High Court na podstawie sekcji 9 ustawy o instytucjach kredytowych (ustawy stabilizacyjnej) z 2010 r. wobec Irish Life and Permanent Group Holdings pic oraz Irish Life and Permanent pic in narusza prawo Unii?

⁽¹⁾ Druga dyrektywa Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz. U. 1977, L 26, s. 1; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 1, s. 8)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 6 lutego 2015 r. – État belge – SPF Finances/ING International SA, następca prawny ING Dynamic SA

(Sprawa C-48/15)

(2015/C 138/44)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: État belge – SPF Finances

Strona pozwana: ING International SA, następca prawny ING Dynamic SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącą podatków pośrednich od gromadzenia kapitału⁽¹⁾, a dokładniej jej art. 2, 4, 10 i 11, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 161 i 162 belgijskiego kodeksu prawa spadkowego, zmienionego ustawą programową z dnia 22 grudnia 2003 r., odnoszącym się do podatku od przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, w zakresie w jakim podatek ten ciąży corocznie na przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania zorganizowanych w formie spółek kapitałowych w innym państwie członkowskim i wprowadzających do obrotu jednostki uczestnictwa w Belgii, od łącznej kwoty jednostek uczestnictwa objętych w Belgii, pomniejszonej o wartość jednostek uczestnictwa odkupionych lub umorzonych, z tą konsekwencją, że środki zgromadzone w Belgii przez takie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania podlegają opodatkowaniu tym podatkiem, dopóki pozostają w dyspozycji tych przedsiębiorstw?
- 2) Czy art. 49–55 i 55–[60] Traktatu WE, w stosownych przypadkach w związku z art. 10 i art. 293 tiret drugie Traktatu WE, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie w sposób jednostronny zmieniało łącznik podatku przewidziany w art. 161 i nast. belgijskiego kodeksu prawa spadkowego w celu zastąpienia łącznika powiązania osobistego opartego na miejscu zamieszkania podatnika ustanowionego w międzynarodowym prawie podatkowym domniemanym rzeczywistym łącznikiem, nie ustanowionym w międzynarodowym prawie podatkowym, przy uwzględnieniu faktu, że celem zapewnienia swojej suwerenności podatkowej państwo członkowskie przyjmuje szczególną sankcję, o której mowa w art. 162 akapit trzeci belgijskiego kodeksu prawa spadkowego, wyłącznie w stosunku do zagranicznych przedsiębiorców?

- 3) Czy art. 49 i 56 Traktatu WE, w stosownych przypadkach w związku z art. 10 i art. 293 tiret drugie Traktatu WE, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie opodatkowaniu takiemu jak opisane powyżej, które, w zakresie w jakim nie uwzględnia w żadnym stopniu wewnętrznego opodatkowania obowiązującego już w państwie członkowskim pochodzenia przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania utworzonych w innym państwie członkowskim, stanowi dodatkowe obciążenie finansowe utrudniające wprowadzanie do obrotu jednostek uczestnictwa w Belgii?
- 4) Czy dyrektywę Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe⁽²⁾, w stosownych przypadkach w związku z art. 10 i art. 293 tiret drugie Traktatu WE, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie opodatkowaniu takiemu jak opisane powyżej, w zakresie w jakim opodatkowanie to utrudnia realizację głównego celu dyrektywy w postaci ułatwienia obrotu jednostkami uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania w Unii Europejskiej?
- 5) Czy art. 49 i 56 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obciążeniom administracyjnym powstającym w związku z nałożeniem opodatkowania takiego jak opisane powyżej, na przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania utworzone w innym państwie członkowskim, wprowadzające do obrotu swoje jednostki uczestnictwa w Belgii?
- 6) Czy art. 49 i 56 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 162 akapit drugi belgijskiego kodeksu prawa spadkowego w zakresie, w jakim przepis ten ustanawia szczególną sankcję dla przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania utworzonych w innym państwie członkowskim, które wprowadzają do obrotu swoje jednostki uczestnictwa w Belgii, to jest sądowy zakaz inwestowania w przyszłości jednostek uczestnictwa w Belgii w przypadku braku złożenia deklaracji w terminie do dnia 31 marca każdego roku lub braku odprowadzenia opisanego wyżej podatku?

⁽¹⁾ Dz.U. L 249, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 375, s. 3.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 27 listopada 2014 r. w sprawie T-173/11, Kurt Hesse i Lutter & Partner GmbH/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 6 lutego 2015 r. przez Kurta Hessego

(Sprawa C-50/15 P)

(2015/C 138/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Kurt Hesse (przedstawiciel: adwokat M. Krogmann)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Lutter & Partner GmbH, Dr. Ing. h. c. F. Porsche AG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 27 listopada 2014 r. (sprawa T-173/11);
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 11 stycznia 2011 r. (sprawa R 0306/2010-4) i oddalenie sprzeciwu wniesionego wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 5723 432 z dnia 16 lutego 2007 r.

pośilkowo

- przekazanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej celem ponownego rozpoznania.

Ponadto wnoszący odwołanie wnosi o:

- obciążenie pozwanego kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania powołano następujące zarzuty:

1. Błędne nieuwzględnienie czynników podobieństwa towarów zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾.

Wnoszący odwołanie nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu, że Izba Odwoławcza prawidłowo uznała, iż „przenośne urządzenia nawigacyjne, w szczególności satelitarne przenośne urządzenia nawigacyjne” z jednej strony i towary oznaczone znakami towarowymi, na których został oparty sprzeciw, z drugiej strony są do siebie podobne. Sąd pominął przy ocenie podobieństwa istotne czynniki takie jak rodzaj odnośnych towarów, ich wytwarzanie, wprowadzanie na rynek, kanały dystrybucji i państwa sprzedaży. Przy pełnym uwzględnieniu i właściwym wyważeniu wszystkich miarodajnych czynników należałoby wykluczyć podobieństwo towarów.

2. Przeinaczenie okoliczności faktycznych i błędne zastosowanie ochrony znanych znaków towarowych na podstawie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009

Sąd błędnie nie podważył stanowiska Izby Odwoławczej, że znak towarowy „Carrera” jest znany znaczącej części odbiorców. Izba Odwoławcza oparła to ustalenie w szczególności na pojedynczym aspekcie sondażu opinii publicznej. Niektóre istotne wyniki tego sondażu Izba Odwoławcza i Sąd niesłusznie określiły jako „bezwartościowe”, a pozostałe w zupełności pominęły. W związku z tym orzeczenie Sądu opiera się na znacznym przeinaczeniu okoliczności faktycznych i wypaczeniu dowodów.

3. Błędne przyjęcie „przeniesienia wizerunku” na podstawie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009

Sąd błędnie nie zakwestionował stwierdzenia Izby Odwoławczej, że istnieje prawdopodobieństwo, że należący do wnoszącego odwołanie zgłoszony znak towarowy „Carrera” będzie korzystał z „przeniesienia wizerunku”. Izba Odwoławcza przyjęła, że niektóre z towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym mogłyby „zostać wbudowane w pojazdy samochodowe i być w nich używane”. Zdaniem Izby Odwoławczej prowadzi to do „przyzwyczajień społecznych”, z powodu których używanie towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym z jednej strony „zbiega się” z używaniem pojazdów samochodowych z drugiej strony. Według wnoszącego odwołanie w rzeczywistości samo wbudowanie towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym do pojazdów samochodowych i używanie ich tam nie stanowi podstawy dla „przyzwyczajień społecznych” i nie może prowadzić do przeniesienia wizerunku. W tym zakresie zarówno Izba Odwoławczej, jak i Sąd nie przedstawiły zrozumiałego uzasadnienia swoich orzeczeń.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 9 lutego 2015 r. – United Video Properties Inc./Telenet NV

(Sprawa C-57/15)

(2015/C 138/46)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: United Video Properties Inc..

Druga strona postępowania: Telenet NV.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zawarte w art. 14 dyrektywy 2004/48⁽¹⁾ sformułowanie „rozsądne i proporcjonalne koszty sądowe oraz inne wydatki” stoi na przeszkodzie uregulowaniu belgijskiemu, stwarzającemu sądowi możliwość wzięcia pod uwagę dokładnie określonych, specyficznych elementów danej sprawy i przewidującego w kontekście kosztów zastępstwa procesowego przez adwokata system zróżnicowanych stawek ryczałtowych?
- 2) Czy zawarte w art. 14 dyrektywy 2004/48 sformułowanie „rozsądne i proporcjonalne koszty sądowe oraz inne wydatki” stoi na przeszkodzie orzecznictwu, zgodnie z którym koszty doradcy dysponującego wiedzą techniczną podlegają zwrotowi jedynie w przypadku zachowania nieprawidłowego (z punktu widzenia powstania odpowiedzialności umownej lub pozaumownej)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157, s. 45).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Catanzaro (Włochy) w dniu 9 lutego 2015 r. – Esse Di Emme Costruzioni Srl/Tribunale Amministrativo Regionale della Calabria, Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Sprawa C-59/15)

(2015/C 138/47)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Provinciale di Catanzaro (Włochy)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Esse Di Emme Costruzioni Srl

Strona pozwana: Tribunale Amministrativo Regionale della Calabria, Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytanie prejudycjalne

Czy zasada ustanowiona w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, uszczegółowiona w dziedzinie zamówień publicznych przez art. 1 dyrektywy 9/665/EG Rady z dnia 21 grudnia 1989 r.⁽¹⁾, zgodnie z którym każda osoba, której prawa lub swobody zagwarantowane w prawie Unii zostały naruszone, ma prawo do skutecznego odwołania się do sądu, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego takim, jak w niniejszej sprawie art. 9, 13 i 14 dekretu Prezydenta Republiki nr 115 z dnia 30 maja 2002 r., które dla wszczęcia postępowania przed sądami administracyjnymi w dziedzinie zamówień publicznych przewidują wyższą opłatę sądową, niż w przypadku postępowań sądowno-administracyjnych w innych dziedzinach?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395, s. 33).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 11 grudnia 2014 r. w sprawie T-476/12, Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 11 lutego 2015 r. przez Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH

(Sprawa C-60/15 P)

(2015/C 138/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (przedstawiciele: S. Altenschmidt i P.-A. Schütter, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Wnosząca odwołania wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu z dnia 11 grudnia 2014 r. w sprawie T-476/12.
- Ponadto wnosząca odwołanie wnosi o uwzględnienie żądania przedstawionego w pierwszoinstancyjnej skardze o stwierdzenie nieważności, a mianowicie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 17 stycznia 2013 r. (GestDem nr 3273/2012).

Zarzuty i główne argumenty

Według wnoszącej odwołanie Sąd nie uwzględnił wymogów zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 1367/2006⁽¹⁾ w odniesieniu do istnienia podstaw odmowy przyznania swobodnego dostępu do informacji dotyczących środowiska. Wbrew postanowieniom art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Sąd nie dokonał zawężającej wykładni podstaw odmowy określonych w art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001⁽²⁾. Sąd nie uwzględnił także w należyty sposób interesu publicznego w dostępie do informacji dotyczących środowiska, na który powołała się wnosząca odwołanie. W efekcie zaskarżony wyrok stoi także w sprzeczności z konwencją z Aarhus o dostępie do informacji dotyczących środowiska.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag,
ośrodek zamieszcowy w 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 12 lutego 2015 r. – Mehrdad
Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie**

(Sprawa C-63/15)

(2015/C 138/49)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, ośrodek zamieszcowy w 's-Hertogenbosch.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mehrdad Ghezelbash.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

1. Jak szeroki jest zakres art. 27 rozporządzenia nr 604/2013⁽¹⁾, samodzielnie, a także w związku z motywem 19 tego rozporządzenia?

Czy osoba ubiegająca się o azyl, znajdująca się w sytuacji takiej jak niniejsza, w której cudzoziemiec dopiero po nastąpieniu uznania odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu zostaje skonfrontowany z jednostronnym wnioskiem o przejęcie rozpatrzenia tego wniosku i po uwzględnieniu tego wniosku cudzoziemiec przedstawia dowody, które mogą prowadzić do konkluzji, że to nie państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek o przejęcie, lecz wnioskujące państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu, a następnie wnioskujące państwo członkowskie nie bada tych dokumentów, ani nie przedstawia ich państwu członkowskiemu, do którego skierowano wniosek o przejęcie, ma na podstawie tego artykułu prawo do (skutecznego) środka zaskarżenia przeciwko stosowaniu wymienionych w rozdziale II[I] rozporządzenia nr 604/2013 kryteriów służących ustaleniu odpowiedzialnego państwa?

2. Czy w przypadku, gdy cudzoziemiec pod rządami rozporządzenia 604/2013, tak jak i pod rządami rozporządzenia 343/2003⁽¹⁾, co do zasady nie może powołać się na nieprawidłowe zastosowanie kryteriów służących ustaleniu odpowiedzialnego państwa, gdy państwo, do którego skierowano wniosek o przejęcie przychyliło się do tego wniosku, prawidłowe jest stanowisko drugiej strony postępowania, w myśl którego wyjątek od tej zasady jest dopuszczalny jedynie w związku z sytuacjami dotyczącymi rodziny w rozumieniu art. 7 rozporządzenia 604/2013, czy też inne szczególne fakty lub okoliczności mogą spowodować, że cudzoziemiec będzie mógł powołać się na niewłaściwe zastosowanie kryteriów służących ustaleniu odpowiedzialnego państwa?
3. Jeżeli odpowiedź na pytanie drugie brzmi, że oprócz sytuacji dotyczących rodziny także inne okoliczności mogą prowadzić do tego, że cudzoziemiec będzie mógł powołać się na niewłaściwe zastosowanie kryteriów służących ustaleniu odpowiedzialnego państwa, czy fakty i okoliczności opisane w pkt 12 postanowienia [odsyłającego] mogą stanowić takie szczególne fakty i okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca 9Dz. U. L 180, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 12 lutego 2015 r. – BP Europa SE/Hauptzollamt Hamburg-Stadt**

(Sprawa C-64/15)

(2015/C 138/50)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BP Europa SE

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Stadt

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 10 ust. 4 dyrektywy 2008/118/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przesłanki tego przepisu są spełnione tylko wówczas, jeżeli całość wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy nie dotarła do miejsca przeznaczenia albo czy przepis ten może być stosowany przy uwzględnieniu art. 10 ust. 6 dyrektywy 2008/118/WE także w przypadkach, w których tylko część wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy nie dotarła do miejsca przeznaczenia?
2. Czy art. 20 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE należy interpretować w ten sposób, że przemieszczanie wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy kończy się dopiero wówczas, gdy odbiorca dokonał całkowitego rozładunku środka transportu, który do niego dotarł, tak że stwierdzenie brakującej części przesyłki w trakcie rozładunku następuje jeszcze podczas przemieszczania?
3. Czy art. 10 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/118/WE stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym właściwość państwa przeznaczenia do poboru podatku (poza wyłączeniem przypadków uregulowanych w art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/118/WE) została uzależniona jedynie od stwierdzenia wystąpienia nieprawidłowości i niemożliwości ustalenia miejsca wystąpienia nieprawidłowości albo jest dodatkowo wymagane stwierdzenie, że wyroby akcyzowe poprzez ich wycofanie z procedury zawieszenia poboru akcyzy zostały wprowadzone do konsumpcji?

4. Czy art. 7 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/118/WE należy interpretować w ten sposób, że przy stwierdzeniu nieprawidłowości zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE należy przyjąć dopuszczenie do konsumpcji przewożonych wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy i które nie dotarły do miejsca przeznaczenia we wszystkich przypadkach, w których nie można przedstawić przewidzianego w art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/118/WE dowodu całkowitego zniszczenia lub nieodwracalnej utraty stwierdzonej brakującej części towaru?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG; Dz.U. 2009 L 9, s. 12.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy)
w dniu 12 lutego 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Vitowi Santorowi**

(Sprawa C-65/15)

(2015/C 138/51)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu głównym

Vito Santoro

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C 72/10 i C 77/10] należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie ogłoszeniu przetargu na koncesje o czasie trwania krótszym od koncesji przyznanych w przeszłości, jeżeli wspomniany przetarg został ogłoszony rzekomo w celu usunięcia konsekwencji wynikających z bezprawnego wykluczenia pewnej liczby operatorów z wcześniejszych przetargów?
- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie temu, aby wymóg dostosowania czasu wygaśnięcia koncesji stanowił odpowiednie uzasadnienie dla krótszego w porównaniu z koncesjami przyznanymi w przeszłości, czasu trwania koncesji objętych przetargiem?
- 3) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla wprowadzenia obowiązku nieodpłatnego zbycia użytkowania środków materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grami i ich przyjmowania w wypadku zakończenia działalności, z powodu upływu końcowego terminu ważności koncesji lub z powodu decyzji o jej wygaśnięciu lub odebraniu?

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-66/15)

(2015/C 138/52)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Wasmeier i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka narusza zobowiązania spoczywające na niej na podstawie art. 52 i 62 TFUE dotyczących swobody świadczenia usług, pobierając całą kwotę opłaty rejestracyjnej w momencie rejestracji pojazdu branego w najem lub wykorzystywanego w ramach leasingu przez klienta zamieszkałego w Republice Greckiej, od dostawcy mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, bez uwzględniania czasu trwania umowy leasingu lub najmu ani czasu wykorzystywania pojazdu na terytorium Republiki Greckiej;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Grecka naruszyła zobowiązania przewidziane w art. 56 i 62 TFUE wymagając uiszczenia całej kwoty opłaty rejestracyjnej przez dostawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, za pojazdy brane w najem lub wykorzystywane w ramach leasingu przez klientów zamieszkałych w Republice Greckiej bez uwzględniania czasu trwania umowy najmu (lub leasingu) ani czasu wykorzystywania pojazdu na terytorium Republiki Greckiej.

Wymóg uiszczenia całej kwoty opłaty rejestracyjnej jest nieproporcjonalny i utrudnia swobodny przepływ usług (zob. orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w sprawach Cura Anlagen C-451/99, Coevering, C-242/05, Ilhan C-42/08, VAV Autovermietung GmbH C-91/10).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 16 lutego 2015 r. – Nutrivet D.O.O.E.L./Országos
Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség**

(Sprawa C-69/15)

(2015/C 138/53)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nutrivet D.O.O.E.L.

Strona pozwana: Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség.

Pytania prejudycjalne

1. Czy należy uważać, że przemieszczanie odpadów odbywa się „w sposób, który nie został konkretnie określony w dokumencie, o którym mowa w załączniku VII w rozumieniu art. 2 pkt 35 lit. g) pkt iii) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006⁽¹⁾”, jeżeli w dokumencie zawartym w załączniku VII do rzeczzonego rozporządzenia organizator przemieszczania wypełnia pola dotyczące importera/odbiorcy, instalacji odzysku i państw zainteresowanych znajdujące się odpowiednio w rubrykach 2, 7 i 11 tego dokumentu w taki sposób, że istnieją rozbieżności między informacjami zamieszczonymi w tych polach, mimo iż informacje te są w sposób jasny zawarte w międzynarodowym liście przewozowym i w pozostałych dostępnych dokumentach?
2. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy należy uznać za proporcjonalną nałożoną z tego powodu grzywnę w wysokości równoważnej grzywnie nakładanej na tego, kto narusza obowiązek wypełnienia dokumentu zawartego w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006?
3. Czy dla celów uznania przemieszczania odpadów za nielegalne w rozumieniu art. 2 pkt 35 lit. g) pkt iii) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 konieczne jest, by ten, kto wypełnia dokument zawarty w załączniku VII do rzeczzonego rozporządzenia, umyślnie wprowadzał organ w błąd?

4. Czy dla celów uznania za nielegalne przemieszczania odpadów, które odbywa się „w sposób, który nie został konkretnie określony w dokumencie, o którym mowa w załączniku VII w rozumieniu art. 2 pkt 35 lit. g) pkt iii) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 ma znaczenie okoliczność, by niewyszczególnione konkretnie dane lub informacje były istotne z punktu widzenia ochrony środowiska? W razie odpowiedzi twierdzącej, które z informacji figurujących w dokumencie zawartym w załączniku VII do rzeczonego rozporządzenia należy uważać za istotne z punktu widzenia ochrony środowiska?
5. Czy można uznać, że przemieszczanie odpadów odbywa się „w sposób, który nie został konkretnie określony w dokumencie, o którym mowa w załączniku VII w rozumieniu art. 2 pkt 35 lit. g) pkt iii) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006, jeżeli organ nie przeprowadza postępowania przewidzianego w art. 24 rzeczonego rozporządzenia, nie umożliwia udziału zainteresowanym organom i nie nakazuje odesłania odpadów nielegalnie przemieszczanych?
6. Jak należy rozumieć i badać jurysdykcję, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1013/2006?
7. Jak należy rozumieć sformułowanie zawarte w pkt 15 części IV załącznika IC do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006, zgodnie z którym sprzedawca lub pośrednik, by móc występować w charakterze odbiorcy, musi być objęty jurysdykcją kraju przeznaczenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus (Finlandia)
w dniu 19 lutego 2015 r. – Viiniverla Oy/Sosiaali- ja terveystalun lupa- ja valvontavirasto**

(Sprawa C-75/15)

(2015/C 138/54)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Markkinaoikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Viiniverla Oy

Strona pozwana: Sosiaali- ja terveystalun lupa- ja valvontavirasto

Pytania prejudycjalne

1. Czy przy dokonywaniu oceny zaistnienia przywołania w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 ⁽¹⁾ należy odesłać do przeciętnego, właściwie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego konsumenta?
2. Jakie znaczenie – przy ocenie ustanowionego dla celów ochrony oznaczenia geograficznego „Calvados” zakazu używania nazwy „Verlados” dla napoju alkoholowego wytwarzanego z jabłek, wprowadzanego na rynek pod tą nazwą w Finlandii – dla wykładni pojęcia „przywołania” w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008 i zastosowania owego rozporządzenia mają następujące okoliczności:
 - a. element początkowy („Verla”) nazwy „Verlados” odnosi się do miejscowości w Finlandii, która może być znana fińskiemu konsumentowi;
 - b. element początkowy („Verla”) nazwy „Verlados” wskazuje na producenta owego wyrobu, spółkę Viiniverla Oy;

- c. „Verlados” jest produktem lokalnym wytwarzanym w Verli, sprzedawanym w restauracji należącej do zakładu w ilości wynoszącej przeciętnie parę setek litrów na rok i możliwym do nabycia w ograniczonej ilości na zamówienie w państwowej spółce dystrybucji napojów alkoholowych w rozumieniu ustawy w sprawie alkoholu;
 - d. słowa „Verlados” i „Calvados” mają tylko jedną wspólną sylabę z trzech sylab („dos”), jednak identyczne są ich ostatnie cztery litery („ados”), a więc w sumie połowa ich liter?
3. W przypadku, gdyby nazwa „Verlados” została uznana za przywołanie w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008, czy jej użycie może być jednak uzasadnione poprzez jedną z okoliczności wskazanych powyżej lub poprzez inną okoliczność, np. w związku z tym, że przynajmniej fiński konsument nie może odnieść wrażenia, że „Verlados” został wyprodukowany we Francji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 39, s. 16.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 9 stycznia 2015 r. w sprawie T-409/14 Marcuccio/Unia Europejska i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 lutego 2015 r. przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-77/15 P)

(2015/C 138/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciel: A.V. Placco, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Luigi Marcuccio

Żądania wnoszącego odwołanie

Trybunał Sprawiedliwości UE (TSUE) wnosi o:

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 9 stycznia 2015 r. wydanego w sprawie T-409/14 Marcuccio/Unia Europejska i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zakresie, w jakim na jego mocy zostały odrzucone drugie, trzecie i czwarte żądanie Trybunału, przedstawione we wniosku do Sądu na podstawie art. 114 regulaminu postępowania Sądu;
- uwzględnienie wspomnianych żądań, a zatem:
 - tytułem żądania głównego, wydając orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, odrzucenie wniesionej przez L. Marcuccia skargi o odszkodowanie jako niedopuszczalnej ze względu na to, że została skierowana przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości UE (jako przedstawicielowi Unii);
 - pomocniczo – w razie, gdyby Trybunał Sprawiedliwości uznał, że okoliczność, iż tamto roszczenie jest skierowane przeciwko TSUE, a nie przeciwko Komisji (jako przedstawicielowi Unii) nie ma wpływu na dopuszczalność roszczenia, ale stałby na stanowisku, że Sąd, orzekając w przedmiocie kwestii wstępnej podniesionej przed nim przez TSUE, powinien był orzec, że Komisja powinna wstąpić w miejsce TSUE w charakterze pozwanego – przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania i wydania orzeczenia w przedmiocie roszczeń odszkodowawczych L. Marcuccia przy uwzględnieniu wywodów prawnych TSUE;
- obciążenie L. Marcuccia kosztami poniesionymi przez TSUE w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

W przedmiocie **zarzutu pierwszego odwołania**, opartego na naruszeniu zasad dotyczących reprezentacji Unii przed jej sądami, TSUE podnosi, że ponieważ brak wyraźnych uregulowań w kwestii reprezentowania Unii przed jej sądami w powództwach wytoczonych zgodnie z art. 268 TFUE w celu stwierdzenia odpowiedzialności pozaumownej Unii, zasady takiej reprezentacji powinny zostać wywiedzione z ogólnych zasad regulujących wykonywanie funkcji sądowniczej, w szczególności z zasady prawidłowego zarządzania wymiarem sprawiedliwości oraz z zasady niezawisłości i bezstronności sądu.

TSUE dzieli ten pierwszy zarzut odwołania na dwie części dotyczące, z jednej strony, nieposzanowania zasady prawidłowego zarządzania wymiarem sprawiedliwości i, z drugiej strony, nieposzanowania zasad niezawisłości i bezstronności sądu. W ramach części pierwszej zarzutu pierwszego TSUE zauważa, że wniosek Sądu, zgodnie z którym zadaniem TSUE jest reprezentowanie Unii w odniesieniu do ww. skargi o odszkodowanie opiera się otwarcie na orzecznictwie wypracowanym w wyroku Werhahn/Hansamühle/Rada i Komisja (od 63/72 do 69/72, EU:C:1973:121, zwanym dalej „wyrokiem Werhahn i in.”). Podejście przyjęte w tej linii orzeczniczej jest takie, że gdy Wspólnota (a obecnie Unia) jest wezwana do odpowiedzialności za akty prawne wydane przez jedną z jej instytucji, to przed sądami Unii powinna ją reprezentować instytucja (lub instytucje), której można przypisać zdarzenie powodujące powstanie odpowiedzialności. Jednakże TSUE utrzymuje, że podejście to nie powinno być stosowane w niniejszej sprawie, ponieważ z wielu względów, skutek tego podejścia jest w rzeczywistości sprzeczny z interesem prawidłowego zarządzania wymiarem sprawiedliwości, który, jak wynika z wyroku Werhahn i in. stanowi rację bytu tego podejścia. W tym kontekście TSUE podnosi również, incydentalnie, nienależyte uwzględnienie zakresu stosowania art. 317 akapit pierwszy TFUE oraz art. 53 ust. 1 rozporządzenia nr 966/2012⁽¹⁾, zgodnie z którym Sąd musiałby przyjąć zasadę, że odszkodowanie, takie jak żądane w niniejszej sprawie, powinno być przypisane do sekcji budżetu Unii odnoszącej się do Komisji.

W drugiej części zarzutu pierwszego odwołania TSUE twierdzi, powołując się na wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie Mihalkov p. Bułgaria (sprawa nr 67719/01), że Sąd, orzekając, iż TSUE powinien reprezentować Unię w ramach skargi o odszkodowanie L. Marcuccia, naruszył wymogi niezawisłości i obiektywnej bezstronności sądu. Ponieważ, z jednej strony, zdarzenie powodujące powstanie domniemanej odpowiedzialności wystąpiło w ramach wykonywania jego funkcji sądowych przez skład orzekający a z drugiej strony, skład orzekający, który miał wydać rozstrzygnięcie w tej sprawie: i) należy do tej samej instytucji sądowej (Sąd), do której należy skład orzekający, któremu przypisuje się odpowiedzialność za zdarzenie powodujące powstanie odpowiedzialności oraz ii) stanowi integralną część pozwanego w tej samej sprawie (TSUE), z którym sędziowie tego składu są zawodowo związani, powyższe wymogi byłyby niespełnione, szczególnie w wypadku, w którym, jak uznał Sąd, odszkodowanie, takie jak żądane w niniejszej sprawie, powinno być wypłacone z budżetu odnoszącego się do TSUE.

TSUE utrzymuje dalej w zarzucie drugim, że zaskarżone postanowienie jest obarczone wadą, ponieważ narusza obowiązek podania uzasadnienia w związku z tym, że nie odpiera w sposób konkretny argumentu, który TSUE wysuwał przed Sądem i który został oparty na zakresie szeregu orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości – w tym na wyrokach *Groupe Gascogne/Komisja* (C-58/12 P, EU:C:2013:770), *Gascogne Sack/Komisja* (C-40/12 P, EU:C:2013:768) i *Kendrion/Komisja* (C-50/12 P, EU:C:2013:771).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias
(Grecja) w dniu 20 lutego 2015 r. – Kapnoviomichania Karelia AE/Ypourgos Oikonomikon**

(Sprawa C-81/15)

(2015/C 138/56)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulío tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kapnoviomichania Karelia AE

Strona pozwana: Ypourgos Oikonomikon

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 92/12/EWG⁽¹⁾, interpretowana w świetle ogólnych zasad prawa Unii, w szczególności zasady skuteczności, pewności prawa i proporcjonalności powinna być interpretowana w ten sposób, że stoi na przeszkodzie stosowaniu w przypadku takim jak niniejszy przepisów ustawodawczych państwa członkowskiego, takich jak art. 108 kodeksu celnego, zgodnie z którymi można uznać, że uprawniony właściciel składu podatkowego towarów, które opuściły jego skład podatkowy w ramach procedury zawieszenia poboru podatku i zostały nielegalnie wycofane z tej procedury w wyniku przemytu ponosi solidarną odpowiedzialność z tytułu zapłaty kar administracyjnych za przemyt niezależnie od kwestii, czy w chwili popełnienia naruszenia był on właścicielem towarów zgodnie z przepisami prawa prywatnego oraz kwestii, czy między sprawcami przemytu, biorącymi udział w takim obrocie towarami a uprawnionym właścicielem składu podatkowego występuje stosunek umowny, z którego można wywnioskować, że sprawcy przemytu działali z jego upoważnienia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przemieszczania oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2014 r. w sprawie T-551/08,
H & R ChemPharm GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 24 lutego 2015 r. przez H &
R ChemPharm GmbH**

(Sprawa C-95/15 P)

(2015/C 138/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: H & R ChemPharm GmbH (przedstawiciele: M. Klusmann i S. Thomas, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2014 r. w sprawie T-551/08 w całości, w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego;
- tytułem żądania ewentualnego, stosowne obniżenie grzywny nałożonej na skarżącego w art. 2 zaskarżonej decyzji z dnia 1 października 2008 r. w wysokości 22 mln EUR;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Unii Europejskiej;
- uchylenie rozstrzygnięcia o nałożeniu kosztów sądowych w wysokości 10 tys. EUR na podstawie art. 90 lit. a);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie skierowane jest przeciw wyrokowi Sądu (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2014 r. (nr rej. 651533) w sprawie T-551/08, H & R ChemPharm GmbH/Komisja, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r. (sprawa COMP/39181 – Woski do świec), w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego.

Wnoszący odwołanie (i strona skarżąca w pierwszej instancji) opiera swoje odwołanie na następujących zarzutach:

1. W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnosi m.in. naruszenie art. 81 WE [101 TFUE] z powodu sprzecznego i niewystarczającego uzasadnienia wyroku w kwestii dotyczącej struktury przedsiębiorstwa i odpowiedzialności wnoszącego odwołanie, co było podstawą dla uznania przez Sąd, że wnoszący odwołanie naruszył art. 81 WE. Zasadnicza sprzeczność polega na tym, że Sąd potraktował wnoszącego odwołanie i niepowiązane z nim przedsiębiorstwo Tudapetrol jako jedność/jednostkę gospodarczą w celu przypisania naruszenia, ale w ramach nałożenia grzywny uznał je za dwa oddzielne przedsiębiorstwa. Jako że z uzasadnienia nie wynika, czy jest mowa o jednolitym przedsiębiorstwie obejmującym wnoszącego odwołanie i Tudapetrol, czy o dwóch przedsiębiorstwach, stanowi to zdaniem wnoszącego odwołanie naruszenie obowiązku uzasadnienia (art. 296 TFUE) i prawa do obrony zagwarantowanego mu jako prawo podstawowe
2. W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi, że nastąpiło sprzeczne z prawem przypisanie zachowania pracownika zatrudnionego równolegle, w różnych, prawnie niezależnych przedsiębiorstwach. Wnoszący odwołanie zwraca się przeciw temu, że to jemu przypisano zachowanie współpracownika bez rozstrzygnięcia przez Sąd, czy pracownik ten podjął się spornego działania ostatecznie także na rzecz wnoszącego odwołanie. Stanowisko prawne Sądu w tej kwestii narusza art. 81 WE. Jednocześnie Sąd naruszył zasadę sprawiedliwego procesu, ponieważ nie dopuścił on wniosku dowodowego wnoszącego odwołanie co do rzeczywistych zadań/tego pracownika, stosując uzasadnienie, które jest nieakceptowane z prawnego punktu widzenia (naruszenie art. 6 EKPC).
3. W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi, że nastąpiły/wystąpiły wpływające na rozstrzygnięcie błędy w wykładni art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾ w kwestii obrotów, które są podstawą przy ustaleniu grzywny. Polegają one na tym, że Sąd uwzględnił obroty przedsiębiorstwa trzeciego podczas obliczania grzywny, chociaż to przedsiębiorstwo bez wątpliwości/bezspornie nie brało udziału w naruszeniu i nie tworzyło jednostki gospodarczej z wnoszącym odwołanie. W uzasadnieniu prawnym wyroku brakuje również stwierdzenia, na jakiej podstawie uwzględniono obroty osoby trzeciej podczas ustalania grzywny, mimo tego, że brak jest jednostki gospodarczej. Wywody Sądu naruszają w ten sposób nie tylko art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, ale również wymogi wynikające z orzecznictwa dotyczącego prawidłowego uzasadnienia (art. 296 TFUE).
4. W zarzucie czwartym wnoszący odwołanie podnosi najpierw, że Sąd uwzględnił przy ustalaniu grzywny obroty spółek, które zostały nabyte dopiero na końcu okresu, którego dotyczy rzekome/zarzucane naruszenie i te obroty zostały ekstrapolowane na cały okres zarzucanego udziału w naruszeniu. Jest to sprzeczne z postępowaniem Sądu w analogicznym/równoległym wyroku w sprawie Esso ⁽²⁾. W wyroku w sprawie Esso ten sam Sąd, w takiej samej sprawie stwierdził w odniesieniu do takiej samej kwestii, że odpowiednie postępowanie Komisji prowadzi do sztucznego podwyższenia obrotu będącego podstawą obliczenia grzywny. To odmienne traktowanie stanowi naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Z powodu tego, że Sąd nie przyjął żadnego stanowiska co do zarzutów wnoszącego odwołanie, pojawia się zarazem brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku (art. 296 TFUE). Wnoszący odwołanie zarzuca również błąd Sądu przy obliczaniu obrotu, który prowadzi do podwójnego uwzględnienia obrotów, co stanowi naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003
5. W zarzucie piątym wnoszący odwołanie podnosi wiele naruszeń prawa przy ustaleniu grzywny, w szczególności nieproporcjonalność grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie w stosunku do innych przedsiębiorstw biorących udział w rzekomych/zarzucanych naruszeniach (naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003). Wnoszący odwołanie zarzuca, że Sąd nie wziął pod uwagę różnic stopnia szkodliwości jego udziału w naruszeniu względem innych w naruszeniu, jak również nieproporcjonalne uwzględnienie wielkości przedsiębiorstwa.
6. W zarzucie szóstym wnoszący odwołanie podnosi naruszenie prawa przy ustaleniu kosztów sądowych, w związku z obciążeniem bliżej nieopartych faktami, rzekomo dodatkowych i spowodowanych przez wnoszącego odwołanie kosztów postępowania przed Sądem [naruszenie art. 90 lit. a) regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości, jak również art. 296 AEUV i art. 6 EKPC]. Koszty te ani nie powstały, ani wnoszący odwołanie nie został wysłuchany przed wydaniem orzeczenia o nich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu; Dz.U. L 1, s. 1.

⁽²⁾ T-540/08, EU:T:2014:630.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2014 r. w sprawie T-72/09 Pilkington Group Limited i in./Komisja, wniesione w dniu 27 lutego 2015 r. przez Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH, Pilkington Italia SpA

(Sprawa C-101/15 P)

(2015/C 138/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH, Pilkington Italia SpA (przedstawiciele: S. Wisking i K. Fountoukakos-Kyriakakos, solicitors)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie części wyroku w sprawie T-72/09 w zakresie, w jakim oddalono w nim skargę skierowaną przeciwko art. 2 lit. c) spornej decyzji;
- obniżenie wysokości grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie w art. 2 lit. c) spornej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie utrzymują, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących względów:

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni pkt 13 wytycznych Komisji z 2006 r. w sprawie ustalania grzywien ⁽¹⁾, gdyż uznał on, że Komisja jest uprawniona do uwzględnienia przy ustalaniu odnośnej wartości sprzedaży transakcji przeprowadzonych na podstawie umów pochodzących sprzed przed okresu naruszenia i niebędących przedmiotem renegotiacji w trakcie owego okresu. Ponieważ naruszenie nie mogło wywrzeć wpływu na takie transakcje sprzedaży, uwzględnienie ich przy ustalaniu kwoty podstawowej grzywny było błędne pod względem prawnym.

Po drugie, Sąd dokonał błędnej wykładni art. 23 ust. 2 rozporządzenia 1/2003 ⁽²⁾, uznając, że ostateczna wysokość grzywny nie przekroczyła przewidzianej prawem górnej granicy wynoszącej 10 %. Właściwym kursem wymiany, jaki należało zastosować przy obliczaniu owej górnej granicy wynoszącej 10 % nie jest średni kurs wymiany EBC obowiązujący w roku finansowym poprzedzającym rok wydania decyzji, ale kurs wymiany EBC obowiązujący w dniu, w którym decyzja została wydana.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo poprzez błędne zastosowanie zasad równego traktowania i proporcjonalności, a także poprzez brak skorzystania z nieograniczonego prawa orzekania w zakresie wymaganym w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003, Dz.U. C 210, s. 2.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (obecnie art.101 i 102 TFUE), Dz.U. L 1, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 12 marca 2015 r. – Vestel Iberia i Makro autoservicio mayorista/Komisja

(Sprawy T-249/12 i T-269/12) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Unia celna — Dokonanie retrospektywnego zaksięgowania i umorzenie należności celnych przywozowych — Barwne odbiorniki telewizyjne pochodzące z Turcji — Wniosek o umorzenie należności celnych złożony przez dwóch importerów — Odesłanie przez Komisję organów krajowych do decyzji dotyczącej innego importera — Artykuł 871 ust. 2 i 6 oraz art. 905 ust. 2 i 6 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2015/C 138/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vestel Iberia, SL (Madryt, Hiszpania) (sprawa T-249/12); i Makro autoservicio mayorista SA (Madryt) (sprawa T-269/12) (przedstawiciele: adwokaci P. De Baere et P. Muñiz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i L. Keppenne, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarzącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, abogado del Estado)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2010) 22 wersja ostateczna z dnia 18 stycznia 2010 r. wskazującej, że uzasadnione jest retrospektywne zaksięgowanie należności celnych przywozowych, zaś zwolnienie z tych należności nie jest w danym wypadku uzasadnione.

Sentencja

- 1) Sprawy T-249/12 i T-269/12 zostają połączone do celów wydania wyroku.
- 2) Skargi zostają odrzucone jako niedopuszczalne.
- 3) Vestel Iberia, SL i Makro autoservicio mayorista SA zostają obciążone kosztami postępowania.
- 4) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 4.8.2012.

Wyrok Sądu z dnia 9 marca 2015 r. – ultra air/OHIM – Donaldson Filtration Deutschland (ultra.air ultrafilter)

(Sprawa T-377/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy ultra.air ultrafilter — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009]

(2015/C 138/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ultra air GmbH (Hilden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. König)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Donaldson Filtration Deutschland GmbH (Haan, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Siebertz, M. Teworte-Vey i A. Renvert)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 maja 2013 r. (sprawa R 1100/2011-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Donaldson Filtration Deutschland GmbH a ultra air GmbH.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 6 maja 2013 r. (sprawa R 1100/2011-4) w zakresie, w jakim dotyczy ona sterowników czasowych.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Ultra air GmbH pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez OHIM i przez Donaldson Filtration Deutschland GmbH.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2015 r. – Braun Melsungen/OHIM (SafeSet)

(Sprawa T-513/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego SafeSet — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 — Badanie stanu faktycznego z urzędu — Artykuł 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009]

(2015/C 138/61)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: B. Braun Melsungen AG (Melsungen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.C. Seiler)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 27 czerwca 2013 r. (sprawa R 1598/2012) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego SafeSet jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) B. Braun Melsungen AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 336 z 16.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2015 r. – Novomatic/OHIM – Berentzen Mally Marketing plus Services (BLACK JACK TM)

(Sprawa T-257/14) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BLACK JACK TM — Wcześniejsze, słowny i graficzny, wspólnotowe znaki towarowe BLACK TRACK — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 138/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Novomatic AG (Gumpoldskirchen, Austria) (przedstawiciel: adwokat W. Mosing)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo A. Pohlmann, następnie S. Hanne, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Berentzen Mally Marketing plus Services GmbH (Meerbusch, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 lutego 2014 r. (sprawa R 329/2012-4) postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Berentzen Mally Marketing plus Services GmbH a Novomatic AG.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 18 lutego 2014 r. (sprawa R 329/2012-4).
- 2) OHIM zostaje obciążony kosztami, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 24.5.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 26 lutego 2015 r. – Lavazza/OHIM – Commercialunione prima (LAVAZZA A MODO MIO)

(Sprawa T-392/12) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umożnienie postępowania)

(2015/C 138/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Lavazza SpA (Turyn, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Vanzetti, M. Ricolfi, G. Sironi et C. Mezzetti)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo F. Mattina, następnie F. Mattina i N. Bambara i na koniec N. Bambara i P. Bullock, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Commercialunione Prima Srl (Bresso, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Celona i B. Dosi)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 czerwca 2012 r. (sprawa R 124/2011-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Commercialunion Prima Srl a Luigi Lavazza SpA.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca i interwenient pokrywają własne koszty oraz, każdy z nich, połowę kosztów strony pozwanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 331 z 27.10.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 3 marca 2015 r. – Gemeente Nijmegen/Komisja

(Sprawa T-251/13) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Pomoc udzielona przez gminę niderlandzką zawodowemu klubowi piłkarskiemu — Decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Środek pomocy wykonany w całości przed dniem przyjęcia decyzji — Dopuszczalność — Akt zaskarżalny)

(2015/C 138/64)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Gemeente Nijmegen (Niderlandy) (przedstawiciele: H. Janssen i S. van der Heul, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Noë i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C (2013) 1152 final z dnia 6 marca 2013 r. dotyczącej pomocy udzielonej niderlandzkim zawodowym klubom piłkarskim Vitesse, NEC, Willem II, MVV, PSV i FC Den Bosch w latach 2008–2011 [pomoc państwa SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)].

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Gemeente Nijmegen zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 26 lutego 2015 r. – Métropole Gestion/OHIM – Metropol (METROPOL)

(Sprawa T-431/13) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Słowny znak towarowy METROPOL — Wniosek o unieważnienie prawa do znaku — Brak wniosku o przedłużenie rejestracji znaku towarowego — Wykreślenie znaku towarowego po wygaśnięciu prawa z rejestracji — Umorzenie postępowania)

(2015/C 138/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Métropole Gestion (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat M.-A. Roux Steinkühler)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Metropol Investment Financial Company Ltd (Moskwa, Rosja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 czerwca 2013 r. (sprawy R 723/2012-2 i R 845/2012-2), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Métropole Gestion a Metropol Investment Financial Company Ltd.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.*
- 2) *Métropole Gestion i Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) pokrywają własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 24 lutego 2015 r. – G-Star Raw/OHIM – PepsiCo (PEPSI RAW)

(Sprawa T-473/13) ⁽¹⁾

**(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Cofnięcie zgłoszenia spornego znaku towarowego —
Umorzenie postępowania)**

(2015/C 138/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: G-Star Raw CV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci J. van Manen, M. van de Braak i L. Fresco)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: PepsiCo, Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i T. Heitmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 czerwca 2013 r. (sprawa R 1586/2012-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy G-Star Raw CV a PepsiCo, Inc.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.*
- 2) *Strona skarżąca i interwenient pokrywają własne koszty oraz po połowie koszty poniesione przez stronę pozwaną.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 5 marca 2015 r. – Intesa Sanpaolo/OHIM (NEXTCARD)**(Sprawa T-233/14) ⁽¹⁾****(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego
NEXTCARD — Częściowa odmowa rejestracji przez eksperta — Obowiązek uzasadnienia — Skarga
oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)**

(2015/C 138/67)

Język postępowania: włoski

Strony*Strona skarżąca:* Intesa Sanpaolo SpA (Turyn, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Pozzi, G. Ghisletti i F. Braga)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: L. Rampini, pełnomocnik)**Przedmiot**

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 lutego 2014 r. (sprawa R 1807/2013-5) dotyczącą zgłoszenia do rejestracji oznaczenia słownego NEXTCARD jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Intesa Sanpaolo SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 21.7.2014.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2014 r. – Søndagsavisen/Komisja**(Sprawa T-833/14)**

(2015/C 138/68)

Język postępowania: duński

Strony*Strona skarżąca:* Søndagsavisen A/S (Søborg, Dania) (przedstawiciel: M. Honoré, adwokat)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 lipca 2014 r. o nienoszeniu zastrzeżeń co do zwolnień podatkowych dotyczących niektórych reklam (SA.35683);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, która jest konkurentem beneficjenta pomocy, podnosi, że Komisja winna była stwierdzić istnienie wątpliwości w kwestii, czy zwolnienia podatkowe dotyczące nieimiennych materiałów reklamowych oraz abonowanych gazet dostarczanych do domów stanowiły pomoc państwa.

Skarżąca twierdzi, że w związku z tym Komisja winna była postanowić o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999 ⁽¹⁾. Nie wszczynając tego postępowania, Komisja naruszyła uprawnienia proceduralne przysługujące skarżącej na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE.

Na poparcie twierdzenia, że istniały uzasadnione wątpliwości, skarżąca podnosi następujące argumenty:

- czas trwania postępowania przed Komisją był nadzwyczaj długi, co samo wskazuje na istnienie uzasadnionych wątpliwości, zwłaszcza że chodziło tu o system pomocy zgłoszony na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE;
- decyzja Komisji jest pozbawiona uzasadnienia w odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących nieimiennych materiałów reklamowych oraz abonowanych gazet dostarczanych do domów;
- Komisja przeprowadziła niepełne i nieprawidłowe badanie prawodawstwa duńskiego dotyczącego podatków od reklam, gdy analizowała kwestię, czy zwolnienia podatkowe dotyczące nieimiennych materiałów reklamowych oraz abonowanych gazet dostarczanych do domów stanowiły pomoc państwa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2014 r. – Forbruger-Kontakt/Komisja

(Sprawa T-834/14)

(2015/C 138/69)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Forbruger-Kontakt A/S (Taastrup, Dania) (przedstawiciel: M. Honoré, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 lipca 2014 r. o nienoszeniu zastrzeżeń co do zwolnień podatkowych dotyczących niektórych materiałów reklamowych (SA.35683);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty podniesione przez skarżącą są w istocie identyczne z zarzutami zaprezentowanymi w sprawie T-833/14 Søndagsavisen/Komisja lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2015 r. – Sharif University of Technology/Rada

(Sprawa T-52/15)

(2015/C 138/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sharif University of Technology (Teheran, Iran) (przedstawiciel: M. Happold, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności załącznika do decyzji Rady 2014/776/WPZiB, załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB, załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1202/2014 oraz załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 w zakresie, w jakim te załączniki dotyczą skarżącego;
- zasądzenie na rzecz skarżącego zadośćuczynienia za skutki naruszenia jego reputacji działaniami Rady; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze skarżący zmierza do uzyskania stwierdzenia nieważności załącznika do decyzji Rady 2014/776/WPZiB ⁽¹⁾, załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB ⁽²⁾, załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1202/2014 ⁽³⁾ oraz załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 w zakresie, w jakim te załączniki dotyczą skarżącego ⁽⁴⁾.

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Radę prawa skarżącego do obrony oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej.

Zarzut drugi dotyczący popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie wskutek podjęcia decyzji o zastosowaniu wobec skarżącego środków ograniczających.

Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Radę prawa własności skarżącego oraz zasady proporcjonalności.

Zarzut czwarty dotyczący nadużycia przez Radę władzy wskutek objęcia skarżącego środkami ograniczającymi.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/776/WPZiB z dnia 7 listopada 2014 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 325, s. 19).

⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1202/2014 z dnia 7 listopada 2014 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 325, s. 3).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2015 r. – Amitié/EACEA

(Sprawa T-59/15)

(2015/C 138/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Amitié Srl (Bologna, Włochy) (przedstawiciel: D. Bogaert, adwokat)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA)

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi wniesionej przeciwko EACEA za dopuszczalną;

- stwierdzenie, że decyzja EACEA z dnia 26 listopada 2014 r. została przyjęta bez podstawy prawnej i w rezultacie, bezzwłoczne stwierdzenie nieważności wszystkich środków przyjętych przez EACEA w stosunku do skarżącej;
- stwierdzenie, że skierowana przez EACEA do skarżącej nota debetowa nr 3241415195 obejmująca kwotę 941 310,38 EUR z dnia 12 grudnia 2014 r. nie jest należna;
- obciążenie EACEA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze, wniesionej na podstawie art. 256 i 272 TFUE, skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie, że decyzja EACEA z dnia 26 listopada 2014 r., na mocy której przyjęte zostały środki w stosunku do AMITIE w wyniku dochodzenia prowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) jest bezzasadna.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym środki przyjęte w stosunku do skarżącej są nieuzasadnione.

- nie zostały spełnione warunki przyjęcia środków: naruszenie postanowień rozporządzenia nr 2988/1995⁽¹⁾ oraz zasady proporcjonalności.
- naruszenie postanowień umownych oraz błędne zastosowanie rozporządzeń nr 966/2012⁽²⁾ i nr 1268/2012⁽³⁾. Żaden ze środków (zawartych w decyzji EACEA z dnia 26 listopada 2014 r.), przyjętych w stosunku do skarżącej, nie ma podstawy prawnej. Ponadto, odzyskanie kwot wypłaconych skarżącej stanowiłoby nadużycie prawa i bezpodstawne wzbogacenie EACEA.

2. Zarzut drugi dotyczący nieważności dochodzenia OLAF-u i jego ustaleń (naruszenie postanowień umownych i znajdujących zastosowanie rozporządzeń).

- dochodzenie OLAF-u narusza przepisy rozporządzenia nr 883/2013⁽⁴⁾ i/lub ogólne zasady znajdujące zastosowanie w tej dziedzinie.
- w zakresie w jakim decyzja EACEA jest oparta na ustaleniach OLAF-u przyjętych w wyniku prowadzonego przez ten organ dochodzenia, ich niezgodność z prawem wpływa bez wątpienia na decyzję EACEA.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002.

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2015 r. – TALANTON/Komisja**(Sprawa T-65/15)**

(2015/C 138/72)

*Język postępowania: grecki***Strony**

Strona skarżąca: Talanton Anonymi Emporiki – Symvouleftiki – Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon (Palaio Faliro, Grecja) (przedstawiciel: adwokat K. Damis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zarządzenie przeprowadzenia badania w celu sprawdzenia wyników, błędnie uwzględnionego przez Komisję, sprawozdania z kontroli przeprowadzonej przez zewnętrznego audytora, wedle którego „brak jest alternatywnych dowodów na poparcie deklarowanych wydatków na personel”. Element ten ma podstawowe znaczenie dla sprawy albowiem wydatki na personel stanowią przeważającą część kwalifikujących się do finansowania wydatków i przewyższają również wszystkie wydatki pośrednie;
- stwierdzenie po pierwsze, że nota debetowa nr 3241414916 z dnia 12 grudnia 2014 r., poprzez którą Komisja żąda od skarżącej zapłaty 273 535,38 EUR tytułem umowy dotyczącej projektu FP 7216088 POCEMON opierając się na zawierającym braki i nieprawdziwe informacje sprawozdaniu z audytu nr 11-BA135-006 stanowi naruszenie zobowiązań umownych Komisji i po drugie, że wydatki deklarowane z tytułu spornej umowy kwalifikują się do finansowania, z uwagi na co należy zasądzić aby Komisja wydała notę kredytową opiewającą na 129 764,38.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący klauzuli arbitrażowej

- Skarżąca twierdzi, że ze szczegółowego uzasadnienia niniejszej skargi wynika, iż nie zachodzi żaden związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniami wymienionymi w sprawozdaniu z kontroli a wnioskami zewnętrznego audytora, które Komisja przyjęła niesłusznie pomimo uzasadnionych zastrzeżeń (skarżącej), które nie zostały zbądane. Wspomniana analiza podważa wszystkie tezy audytora zewnętrznego i z tego względu Komisja powinna dojść do nowych wniosków oraz zatwierdzić zadeklarowane przez skarżącą wydatki.

2. Zarzut drugi opierający się na wykonaniu umowy w dobrej wierze i na zakazie nieuczciwego stosowania warunków umownych:

- Po pierwsze skarżąca twierdzi, że nie zapewniono jej uzasadnionego prawa do przedstawienia bezpośrednio audytorowi mianowanemu przez Komisję jej zastrzeżeń i do podważenia bezzasadnych zarzutów autora projektu sprawozdania z kontroli. Ma to szczególne znaczenie albowiem podniesione zostały kwestie bezstronności audytora zewnętrznego w stosunku do skarżącej i nieprawidłowości, jakich się on dopuścił;
- Po drugie skarżąca twierdzi, że projekt sprawozdania z kontroli audytora zewnętrznego został zatwierdzony przez Komisję bez sprawdzenia i bez podważenia w uargumentowany sposób zasadnych i analitycznych zarzutów skarżącej, podobnie jak miało to miejsce w przypadku przesłanych dodatkowych informacji. Projekt sprawozdania z kontroli został powtórzony w sprawozdaniu z kontroli 11-BA135 006/22.1.2013 umowy POCEMON, nr FP7 216088, w którym błędnie stwierdza się, że brak jest alternatywnych dowodów dotyczących deklarowanych wydatków na personel. Ocena audytora zewnętrznego jest arbitralna i bezzasadna, jako że w celach dowodowych przedstawiono liczne dowody alternatywne oraz złożone pod przysięgą oświadczenia wszystkich członków personelu przydzielonych do projektu, z uwagi na co decyzja Komisji, w której zatwierdziła ona bez uzasadnienia ocenę audytora zewnętrznego jest błędna.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2015 r. – Scandlines Øresund i in./Komisja**(Sprawa T-68/15)**

(2015/C 138/73)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Scandlines Øresund I/S (Helsingør, Dania), HH Ferries Helsingør ApS (Helsingør, Dania), HH-Ferries Helsingborg AB (Helsingborg, Szwecja) (przedstawiciele: M. Johansson, R. Azelius i P. Remnelid, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga, wniesiona na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 października 2014 r. wydanej na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE (w sprawach SA.36558 i SA.38371 – Dania oraz SA.36662 – Szwecja, Pomoc przyznana na rzecz Øresundsbro Konsortiet).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniach prawa i błędach w ocenie.

- W ramach pierwszej części zarzutu pierwszego skarżące twierdzą, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, gdy uznała, iż finansowanie infrastruktury na zapleczu kraju nie prowadziło do przyznania pomocy państwa, ponieważ przedmiotowe środki ani nie skutkowały zakłóceniem konkurencji, ani nie wpływały na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- W ramach drugiej części skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła prawo w odniesieniu do bezwarunkowego charakteru gwarancji państwowych oraz uprawnienia Konsorcjum do uzyskania środków finansowych gwarantowanych przez państwo, którego to uprawnienia można dochodzić przed sądem, oraz w odniesieniu do oceny Komisji dotyczącej liczby gwarancji państwowych.
- W ramach trzeciej i czwartej części skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła prawo, uznając, iż środki w postaci gwarancji szwedzkich stanowią system pomocy oraz istniejącą pomoc.
- W ramach piątej części skarżące podnoszą, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, gdy uznała, iż gwarancje państwowe ograniczają się do finansowania stałego połączenia.
- W ramach szóstej części zarzutu pierwszego skarżące podnoszą naruszenie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ponieważ Komisja nie miała wystarczających podstaw, by uznać rozpatrywane środki pomocowe za zgodne z rykiem wewnętrznym.
- W ramach szóstej części skarżące podnoszą też, że Komisja naruszyła prawo, gdyż nie zbadała łącznych skutków wszystkich poszczególnych środków pomocowych przyznanych Konsorcjum bezpośrednio i pośrednio.
- W ramach siódmej części zarzutu pierwszego skarżące wskazują na nieprawidłowe stosowanie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

2. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu obowiązku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

— Zarzut drugi dzieli się na dziewiętnaście części, w ramach których skarżące podnoszą, że badanie przeprowadzone przez Komisję było niewystarczające i niekompletne oraz że Komisja wielokrotnie odstąpiła od stosowania swych wytycznych oraz komunikatów. Owe uchybienia stanowią spójny dowód tego, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji Komisja nie była w stanie rozwiązać poważnych trudności stwierdzonych w niniejszej sprawie. W konsekwencji Komisja błędnie odmówiła ochrony praw proceduralnych, które skarżące wywodzą z art. 108 ust. 2 TFUE.

3. Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu obowiązku przedstawienia uzasadnienia.

— W ramach ostatniego, trzeciego zarzutu skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja jest oparta na niewłaściwym uzasadnieniu. Skarżące wskazują, że Komisja nie sprawdziła, czy twierdzenia i uzasadnienie w zaskarżonej decyzji były precyzyjne na tyle, by pozwolić skarżącym na obronę ich praw, a Sądowi – na skorzystanie przez niego z uprawnień kontrolnych. Podnoszone błędy w rozumowaniu dotyczą oceny Komisji w odniesieniu do infrastruktury na zapleczu kraju, gwarancji państwowych, duńskich ulg podatkowych, duńskich pożyczek państwowych oraz wreszcie okoliczności, że wnioski Komisji co do zgodności z rynkiem wewnętrznym oraz uzasadnionych oczekiwań opierają się na określonym rozumowaniu.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2015 r. – Hippler/Komisja

(Sprawa T-72/15)

(2015/C 138/74)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Eberhard Hippler (Dorsten, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Richter)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zakazanie stronie pozwanej, pod rygorem nałożenia za każde naruszenie grzywny w wysokości ustalonej według uznania Sądu, publicznego udostępniania bez zgody strony skarżącej należących do niej planów sieci „Bochum”, „Dortmund”, „Düsseldorf/Meerbusch”, „Duisburg” i „Essen”, tak jak zostało to uczynione pod następującymi adresami:

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Dortmund.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Bochum.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Essen.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Duesseldorf.pdf> oraz

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Duisburg.pdf>

— zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej odszkodowania w wysokości 10 100 EUR;

— zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej zwrotu kosztów adwokackich poniesionych w związku z postępowaniem poprzedzającym wniesienie skargi w wysokości 2 743,43 EUR;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami reprezentacji przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi naruszenie art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE⁽¹⁾, a także naruszenie § § 15 i 19 Urheberrechtsgesetz (ustawy o prawie autorskim) w związku z § 97 ust. 2 tej ustawy⁽²⁾.

Strona skarżąca utrzymuje, że plany sieci są chronione prawem autorskim jako prace o charakterze naukowym lub technicznym. W żadnym momencie strona skarżąca nie zezwoliła stronie pozwanej na podjęte czynności korzystania, a już z pewnością nie przeniosła na nią prawa do korzystania z tych utworów. Strona pozwana nie uzyskała też takiego prawa w sposób ważny od osoby trzeciej. Wykorzystując plany, strona pozwana udostępniła je publicznie lub podała je do publicznej wiadomości.

Ponadto strona skarżąca podnosi, że aby ocenić wyrządzoną jej szkodę majątkową, należy skorzystać z metody obliczania nawiązującej przez analogię do licencji. Stronie skarżącej przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty odpowiadającej udzieleniu właściwej licencji. Licencje w wysokości 2 020 EUR za każdy z planów są uznawane za zwyczajowo przyjęte i odpowiednie zarówno na niemieckim rynku, jak i w orzecznictwie sądów niemieckich. W konsekwencji szkoda wraz z odsetkami wynosi 10 100 EUR.

Strona skarżąca twierdzi ponadto, że strona pozwana naraziła ją na krzywdę wynikającą z naruszenia jej wyłącznych praw autorskich i powinna uiścić zadośćuczynienie, a także zaprzestać spornych czynności korzystania.

Wreszcie strona skarżąca utrzymuje, że przed wniesieniem skargi w sposób uprawniony wystosowała do strony pozwanej za pośrednictwem adwokata upomnienie, z związku z czym ma prawo do uzyskania od strony pozwanej zwrotu wynikających stąd kosztów w wysokości 2 743,43 EUR.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

⁽²⁾ Urheberrechtsgesetz z dnia 9 września 1965 r. (BGBl. I s. 1273), zmienionej ostatnio przez art. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2014 r. (BGBl. I S. 1974).

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2015 r. – Aston Martin Lagonda/OHIM (Przedstawienie osłony chłodnicy umiejscowionej na przodzie pojazdu silnikowego)

(Sprawa T-86/15)

(2015/C 138/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aston Martin Lagonda Ltd (Gaydon, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: D. Farnsworth, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Wspólnotowy znak towarowy należący do kategorii „inne” przedstawiający osłonę chłodnicy umiejscowioną na przodzie pojazdu silnikowego – zgłoszenie nr 12 218 418

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie R 1795/2014-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim podtrzymano w niej stanowisko eksperta, że zgłoszony znak towarowy był *prima facie* pozbawiony charakteru odróżniającego w stosunku do przedmiotowych towarów i usług;
- dopuszczenie publikacji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 12 218 418; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2015 r. – Aston Martin Lagonda/OHIM (Przedstawienie osłony chłodnicy umiejscowionej na przodzie pojazdu silnikowego)

(Sprawa T-87/15)

(2015/C 138/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aston Martin Lagonda Ltd (Gaydon, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: D. Farnsworth, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Wspólnotowy znak towarowy należący do kategorii „inne” przedstawiający osłonę chłodnicy umiejscowioną na przodzie pojazdu silnikowego – zgłoszenie nr 11 867 215

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 grudnia 2014 r. w sprawie R 1797/2014-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim podtrzymano w niej stanowisko eksperta, że zgłoszony znak towarowy był *prima facie* pozbawiony charakteru odróżniającego w stosunku do przedmiotowych towarów i usług;
- dopuszczenie publikacji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 11 867 215; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2014 r. – Aston Martin Lagonda/OHIM (Przedstawienie osłony chłodnicy)

(Sprawa T-88/15)

(2015/C 138/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aston Martin Lagonda Ltd (Gaydon, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: D. Farnsworth, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Wspólnotowy znak towarowy należący do kategorii „inne” przedstawiający osłonę chłodnicy umiejscowioną na przodzie pojazdu silnikowego – zgłoszenie nr 11 867 173

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 grudnia 2014 r. w sprawie R 1798/2014-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim podtrzymano w niej stanowisko eksperta, że zgłoszony znak towarowy był *prima facie* pozbawiony charakteru odróżniającego w stosunku do przedmiotowych towarów i usług;
- dopuszczenie publikacji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 11 867 173; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2015 r. – Tubes Radiatori/OHIM – Antrax It (Grzejniki centralnego ogrzewania)

(Sprawa T-98/15)

(2015/C 138/78)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Tubes Radiatori Srl (Resana, Włochy) (przedstawiciel: adwokaci S. Vereia, K. Muraro, M. Balestriero i P. Menapace)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Antrax It Srl (Resana, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny wzór: Wzór wspólnotowy dla „grzejników centralnego ogrzewania” – wzór wspólnotowy nr 000169370-0002

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 grudnia 2014 r. w sprawie R 1643/2014-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji ustalenie i stwierdzenie ważności wzoru wspólnotowego nr 000169370-0002, którego właścicielem jest TUBES RADIATORI Srl, w zakresie, w jakim jest on nowy i ma indywidualny charakter;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 216/96, zasady kontradyktoryjności oraz obowiązku uzasadnienia;
- Podnoszony jest też zarzut powagi rzeczy osądzonej.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2015 r. – Red Bull/OHIM – Optimum Mark (Przedstawienie kolorów niebieskiego i srebrnego)**(Sprawa T-101/15)**

(2015/C 138/79)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Red Bull GmbH (Fuschl am See, Austria) (przedstawiciel: adwokat A. Renck)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Optimum Mark (Warszawa, Polska)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Przedstawienie kolorów niebieskiego i srebrnego – rejestracja wspólnotowego znaku towarowego nr 2 534 774

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 grudnia 2014 r. w sprawie R 2037/2013-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM i Optimum Mark, w razie jej przystąpienia do sprawy w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 4, art. 7 ust. 1 lit. a) i art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań ustanowionej przez Trybunał Sprawiedliwości zgodnie z prawem wspólnotowym.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2015 r. – Red Bull/OHIM – Optimum Mark (Przedstawienie kolorów niebieskiego i srebrnego)**(Sprawa T-102/05)**

(2015/C 138/80)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Red Bull GmbH (Fuschl am See, Austria) (przedstawiciel: adwokat A. Renck)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Optimum Mark (Warszawa, Polska)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Przedstawienie kolorów niebieskiego i srebrnego – rejestracja wspólnotowego znaku towarowego nr 9 417 668

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 grudnia 2014 r. w sprawie R 2036/2013-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM i Optimum Mark, w razie jej przystąpienia do sprawy w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 4, art. 7 ust. 1 lit. a) i art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań ustanowionej przez Trybunał Sprawiedliwości zgodnie z prawem wspólnotowym.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2015 r. – Flabeg Deutschland/Komisja

(Sprawa T-103/15)

(2015/C 138/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Flabeg Deutschland GmbH (Nürnberg, Niemcy) (przedstawiciele: M. Küper i E.-M. Schwind, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), Az.: C(2014) 8786 final, w szczególności art. 1, art. 2, art. 3 pkt 1, 2, 4 i 5 (stwierdzenie wystąpienia charakteru pomocowego i niezgodności EEG 2012 łącznie z jego szczególnym mechanizmem wyrównawczym ze wspólnym rynkiem), jak również art. 6 w zw. z art. 7 (nakaz natychmiastowego częściowego odzyskania środków od beneficjenta);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: przesłanki art. 107 TFUE nie zostały spełnione.

Strona skarżąca podnosi, że system dopłat EEG i szczególny mechanizm wyrównawczy EEG 2012 nie mają charakteru pomocowego w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Na wypadek gdyby należało potwierdzić kwalifikację szczególnego mechanizmu wyrównawczego EEG 2012 jako pomocy w rozumieniu tego artykułu, zastosowanie miałyby uzasadnienie zawarte w art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE (wspieranie realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania, względnie rozwój niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych bez zmiany warunków wymiany handlowej sprzecznie ze wspólnym interesem) i tym samym mechanizm ten nie byłby sprzeczny z przepisami regulującymi pomoc państwa.

2. Zarzut drugi: niemożność zastosowania do planu dostosowawczego miarodajnych wytycznych wspólnoty w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią (*the Environmental and Energy State Aide Guidelines – EEAG*)

Strona skarżąca podnosi, że z uwagi na wysokość odzyskiwanych środków na podstawie art. 3 spornej decyzji strony pozwanej omawiane wytyczne EEAG stosowane od 1 lipca 2014 r. nie znajdują zastosowania ze względu na brak posiadania charakteru pomocowego przez rozważane instrumenty systemu dopłat EEG i szczególnego mechanizmu wyrównawczego EEG 2012 oraz ze względu na fakt, że na poziomie unijnym obowiązują zasady legalności działań administracji.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2015 r. – Bundesverband Glasindustrie i in./Komisja

(Sprawa T-108/15)

(2015/C 138/82)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bundesverband Glasindustrie (Düsseldorf, Niemcy), Gerresheimer Lohr GmbH (Lohr, Niemcy), Gerresheimer Tettau GmbH (Tettau, Niemcy), Noelle + von Campe Glashütte GmbH (Boffzen, Niemcy), Odenwald Faserplattenwerk GmbH (Amorbach, Niemcy), O-I Glasspack GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Niemcy), Pilkington Deutschland AG (Gelsenkirchen, Niemcy), Schott AG (Mainz, Niemcy), SGD Kipfenberg GmbH (Kipfenberg, Niemcy), Thüringer Behälterglas GmbH Schleusingen (Schleusingen, Niemcy), Neue Glaswerke Großbreitenbach GmbH & Co. KG (Großbreitenbach, Niemcy), HNG Global GmbH (Gardelegen, Niemcy) (Przedstawiciele: U. Soltész i C. von Köckritz, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i art. 3 ust. 1 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 listopada 2014 r., pomoc państwa nr SA.33995 (2013/C) (ex NN 2013/NN), C (2014) 8786 final dotyczącej wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszonych dopłat EEG dla odbiorców energochłonnych, w zakresie, w jakim stwierdza się w niej, że
- wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych na podstawie niemieckiej ustawy o priorytecie dla energii odnawialnych (Erneuerbare-Energien-Gesetz z dnia 25 października 2008 r., w znowelizowanej wersji obowiązującej od dnia 1 stycznia 2012 r. – „EEG 2012”) włącznie z jej mechanizmem finansowania, oraz
- wsparcie dotyczące zmniejszonych dopłat EEG dla odbiorców energochłonnych (szczególny mechanizm wyrównawczy – BesAR) na podstawie § 4 i następnych EEG 2012 w latach 2013 i 2014 są niezgodne z prawem oraz naruszają art. 108 ust. 3 TFUE, ponieważ stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE;

- stwierdzenie nieważności art. 2, art. 3 ust. 2, art. 6, 7 i 8 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdza się w niej niezgodność BesAR z rynkiem wewnętrznym i nakazuje odzyskanie pomocy, oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Szczególny mechanizm wyrównawczy (BesAR) nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ nie następuje uprzywilejowanie. Komisja niesłusznie zakłada, że BesAR zapewnia odbiorcom energochłonnym korzyść istotną w świetle przepisów dotyczących pomocy państwa.
2. System dopłat EEG i BesAR nie stanowią pomocy państwa, ponieważ brakuje obciążenia środków państwowych. Regulacja dotyczy jedynie środków prywatnych. Zaskarżona decyzja nie jest zgodna z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, w szczególności w sprawie *PreussenElektra*.
3. Komisja niesłusznie przedstawiła w swoim uzasadnieniu, że BesAR wykazuje selektywny charakter. Jednakże nie występuje żadne odstępstwo od relewantnego systemu odniesienia. W każdym wypadku BesAR jest uzasadniony przez istotę i systematykę EEG 2012.
4. Komisja oceniła w sposób błędny pod względem prawnym możliwość zatwierdzenia BesAR wyłącznie na podstawie nowych wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią 2014-2020.
5. Gdyby Komisja stwierdziła, że BesAR stanowi pomoc państwa, która nie może zostać zatwierdzona, odzyskanie pomocy byłoby w każdym razie niedopuszczalne, ponieważ jest mowa o „istniejącej pomocy”.
6. Odzyskanie jest ponadto wykluczone ze względu na stojącą na przeszkodzie ochronę uzasadnionych oczekiwań. W szczególności Komisja stwierdziła w jednej z wcześniejszych decyzji, że system EEG nie zawiera pomocy państwa.
7. Poza tym wprowadzenie w życie nakazu odzyskania w kwestii BesAR byłoby niemożliwe.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2015 r. – Saint-Gobain Isover G+H i in./Komisja

(Sprawa T-109/15)

(2015/C 138/83)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Saint-Gobain Isover G+H AG (Ludwigshafen am Rhein, Niemcy), Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (Stolberg, Niemcy), Saint-Gobain Oberland AG (Bad Wurzach, Niemcy) und Saint-Gobain Sekurit Deutschland GmbH & Co. KG (Herzogenrath, Niemcy) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i H. Janssen, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C) – wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2014) 8786 final;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

Strona skarżąca podnosi, że zmniejszone dopłaty EEG nie stanowią pomocy, ponieważ środki państwowe nie zostały ani przyznane, ani z nich nie zrezygnowano. Zmniejszone dopłaty EEG nie następują też selektywnie. Poza tym nie zakłócają one konkurencji i nie wpływają negatywnie na handel na rynku wewnętrznym.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 3 TFUE

Jeżeli, przeciwnie do poglądu strony skarżącej, zostanie uznane, że występuje pomoc, według strony skarżącej strona pozwana nie może nakazać odzyskania środków na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE. Zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi bowiem nowej pomocy, ponieważ już w 2002 r. zostały one zatwierdzone przez pozwaną w poprzedzającej regulacji, która w istotnych aspektach miała tę samą treść.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 3 TFUE

Strona skarżąca podnosi dalej, że decyzja narusza art. 107 ust. 3 TFUE i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Strona pozwana nie mogła ocenić badanego przez nią stanu faktycznego na podstawie jej opublikowanych dopiero 28 czerwca 2014 r. wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią 2014-2020. Zamiast tego powinna była ona zastosować wytyczne opublikowane w 2008 r. Opierając się na kryteriach z 2008 r., strona pozwana nie mogła dojść do innego wniosku niż to, że dana pomoc była zgodna z rynkiem wewnętrznym.

4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE

Strona skarżąca podnosi na koniec, że strona pozwana naruszyła zasadę pewności prawa i art. 108 ust. 1 TFUE przez to, że wydała zaskarżoną decyzję w postępowaniu dotyczącym nowej pomocy. Dlatego/Ze względu na to że strona pozwana zatwierdziła poprzednią regulację dotyczącą EEG 2012, powinna była wydać decyzję w postępowaniu dotyczącym istniejącej, a nie nowej pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2015 r. – International Management Group/Komisja

(Sprawa T-110/15)

(2015/C 138/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: International Management Group (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: M. Burgstaller, Solicitor i E. Wright, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) THOR/C4/LL/el/(S)(2015)4287 z dnia 6 lutego 2015 r. odmawiającej przyznania jej dostępu do określonych dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym pozwana nie wypełniła ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia, odmawiając dostępu do żądanych dokumentów, opierając się na ogólnym domniemaniu zastosowania ochrony celów kontroli, śledztwa i audytu.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym występuje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu dokumentów.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym OLAF nie wyjaśnił dlaczego ochrona prywatności i integralności jednostki uniemożliwia częściowy dostęp do żądanych dokumentów.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym pozwana naruszyła prawo skarżącej do dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2015 r. – Proforec/Komisja**(Sprawa T-120/15)**

(2015/C 138/85)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Proforec Srl (Recco, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Durazzo, M. Mencoboni i G. Pescatore)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia (UE) 2015/39 Komisji Europejskiej z dnia 13 stycznia 2015 r. zaskarżonego z powodów przedstawionych w niniejszej skardze, do których skarżąca w całości odsyła;
- w skutek stwierdzenia nieważności wydanie wszystkich aktów i podjęcie kroków koniecznych w celu wykreślenia rejestracji chronionego oznaczenia geograficznego „Focaccia di Recco col formaggio” z rejestru chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych;
- zasądzenie zapłaty przez Komisję kosztów niniejszego postępowania. W wypadku oddalenia niniejszej skargi – co nie powinno namieć miejsca – skarżąca wnosi o zasądzenie, iż każda ze stron pokrywa własne koszty.

Zarzuty i główne argumenty

Według skarżącej zaskarżone rozporządzenie wykonawcze w rzeczywistości uniemożliwia jej dalszą sprzedaż jej produktu, pomimo że ona sama jest właścicielem znaków towarowych zarejestrowanych na długo przed dniem złożenia w Komisji wniosku o ochronę i pomimo że bezspornie i niepodważalnie sprzedawała ona zgodnie z prawem w Unii Europejskiej swój produkt od 2006 r. czyli od ponad pięciu lat.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343, s. 1)
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że przepisy zaskarżonego rozporządzenia dotyczące jego wejścia w życie nie przewidują żadnego okresu przejściowego w celu umożliwienia wyzbycia się zapasów i opakowań.

2. Zarzut drugi dotyczący sprzeczności motywów 5, 6, i 7 zaskarżonego rozporządzenia
 - Skarżąca powołuje się w tym względzie na sprzeczność motywów 5 i 6 z motywem 7 oraz bezprawną ochronę również nazwy, o której rejestrację nie wystąpiono mogącego wywołać pomyłkę w zakresie oznaczenia geograficznego głównego składnika.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej i dokonanej z nadużyciem interpretacji okoliczności faktycznych przez Komisję
 - Skarżąca twierdzi odnośnie tej kwestii, że motyw 9 dotyczy domniemanego zagrożenia w odniesieniu do istniejących produktów zaprzeczając mu. Zagrożenie to nie jest jednak domniemane, lecz rzeczywiste a żądania konsorcjum będącego wnioskodawcą doprowadziły do antykonkurencyjnego zachowania mogącego bezprawnie zagrozić konkurentom będącym na rynku, naruszając ich prawa nabyte poprzez nadużycie uprawnień przez Komisję.
4. Zarzut czwarty dotyczący wygaśnięcia ochrony tymczasowej
 - Skarżąca twierdzi w odniesieniu do tej kwestii, że motyw 10 zaskarżonego rozporządzenia zawiera błędną prezentację okoliczności faktycznych albowiem przejściowa ochrona krajowa we Włoszech wygasła z powodu nieprzyjęcia planu autokontroli specyfikacji produkcji.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 7 lit. e) rozporządzenia nr 1151/2012
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżone rozporządzenie poprzez zakaz mrożenia lub technik konserwacji legalizuje bezprawne zachowania konsorcjum będącego wnioskodawcą niezgodne z prawem Unii i ze swobodnym przepływem towarów i usług czego konsekwencją jest zniekształcenie przez Komisję rzeczywistego zakresu specyfikacji w motywach 11 i 12, co stanowi jawne naruszenie rozporządzenia 1151/2012.

Postanowienie Sądu z dnia 2 marca 2015 r. – Watch TV/Rada

(Sprawa T-639/13) ⁽¹⁾

(2015/C 138/86)

Język postępowania: francuski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 4 marca 2015 r. – Messi Cuccittini/OHIM – Pires Freitas Campos (LEO)

(Sprawa T-459/14) ⁽¹⁾

(2015/C 138/87)

Język postępowania: hiszpański

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 22.9.2014.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL